

Midnattsropet

Nummer 1 • 1982 • Årgång 23 • Pris 4:50

Maranata - Du, vår Herre, kom!

På väg in i

1982

Gustaf Berglund, Vermont, USA:

"Fälten har vitnat till skörd"

En förgrundsgestalt vid "latter-rain-väckelsen" berättar om sitt liv för Stina Fridolfsson

Det är med ett stänk av vemod och smärta den gamle troskämpen och predikanten Gustaf Berglund berättar om sina upplevelser under åren, skriver här Stina Fridolfsson som träffade honom i Montpelier i USA. Berglund har fått bygga upp ett underbart

Guds verk i Amerika. Han är ett talande vittnesbörd om en lång och trogen tjänst i Guds Rike. Men att väckelsen som uppstod i det gamla landet i början av femtiotalet skulle få kvävas i sin linda blev en smärtsam erfarenhet för honom och satte djupa spår...

□ Under vårt besök i USA på resan till Santo Domingo, hade vi tillfälle hälsa på broder Gustaf Berglund i Montpelier, som ligger ett par timmars bilväg från syskonen i Island Pond. Gustaf Berglund är en av pionjärerna för latter-rainväckelsen både i USA och i Sverige. Den som läst Arne Imsens nutidshistorik över väckelsefolkets väg de senaste decennierna i vårt land, Fruktad Frihet, finner hans namn nämnt i samband med beskrivningen av latter-rainväckelsens intåg i vårt land.

Pastor Berglund bor tillsammans med sin hustru i ett rart hus just i den trakt han fått bygga upp ett Guds verk, i Vermont. Trakten ser så svensk ut, att man knappt kan föreställa sig att man är på en helt annan kontinent. Kullar och dalar, berg och sjöar, träd, skog och buskar. Det är lika vackert som i Sverige! Och vi låter Gustaf Berglund själv på den goda svenska han bevarat under alla år, berätta om sitt liv:

— Jag föddes år 1908 i Karlholmsbruk, Gävlebukten i Norra Uppland. Mina föräldrar tillhörde baptistförsamlingen, men min far var avfälling. Jag har många glada minnen från min barndomstid. Min far och farbror vistades mycket ute på sjön under våren, sommaren och hösten. Jag hade förmånen att få följa med dem ut på fiske i skärgården. Ibland var vi ute under två-tre dagar, och låg under bar himmel ute på någon holme. Särskilt roligt tyckte jag

det var när de tog upp långreven. Jag fick ligga i fören på båten och titta över kanten när fiskarna kom, och pappa tog upp dem. Det var spännande många gånger, för ibland var det stora fiskar som var svåra få upp i båten.

Frälst på stugmöte

Jag var ganska ung då jag mötte Jesus. Jag hade en verklig frälsningserfarenhet vid 11 års ålder. Det hände i ett litet stugmöte på Karlholmsbruk, hos den lärarinna jag hade första och andra klass i skolan. Det var en märklig upplevelse. Jag kommer ihåg så väl, det var bara några syskon samlade där i hemmet.

En ung evangelist besökte trakten just då. I slutet av husmötet, böjde alla sina knän och tackade Gud. Men jag gjorde det inte, jag satt där på en stol. Då kom evangelisten till mig och frågade om jag var frälst. "Nej", sa jag, "inte riktigt". "Men skulle du inte vilja bli riktigt frälst?" undrade han.

Först sa jag inget, utan tittade bara ned, så han frågade mig en gång till om vi inte skulle bedja att jag fick förvisning om att jag var riktigt frälst. Då hade tårarna börjat rulla ned för mina kinder, så han behövde inte säga något mer, utan vi böjde knä där vid stolen, och han bad för mig. Jag kommer ihåg att det hände något inom mig. När jag stod upp och lämnade husmötet, var allting nytt när jag

kom ut. Jag tyckte att gräset var så mycket grönnare, och bladen på träden. Fåglarna sjöng så mycket vackrare, och himlen var så starkt blå.

Jag gick skola i sex år. På den tiden var det inte längre skoltid, och jag var tretton år gammal när jag slutade skolan. Jag började nästan omedelbart arbeta på brädgården vid sågverket på platsen. Där arbetade jag omkring två år. Det var ett strängt arbete. Jag fick stapla

så ung, bara femton år gammal. Efterhand lyckades jag ändå övertala mina föräldrar, så jag fick åka till Amerika i sällskap med en mor och två små barn. Hennes man var redan där. Han hade arbete, och hade förberett bostad åt dem.

Jag reste alltså tillsammans med dem, och vi kom till New York. Så reste vi med tåg från New York till Boston. Det var i staten Massachusetts.

Där fick jag först gå i skola, för jag var för ung att få arbeta. Man måste vara sexton år för att få arbetsbetyg. Så småningom fick jag arbeta. Det gick bra för mig. Jag arbetade i en stor möbelfärr i fem år innan jag åkte hem till Sverige på första besöket. Då var jag tjuugoett år.

Medan jag var hemma i Sverige den sommaren, 1929, döpte mig Gud i den helige Ande. Jag var på ett bönemöte i Lillån utanför Örebro. Det var en söndag förmiddag. Jag satt i den lilla lokalen längst bak med huvudet böjt. Då kom en syster med ett profetiskt budskap till mig. Det lät ungefär så här: "Du unge man som sitter där på sista bänken och törstar efter Gud, kom fram här och mottag Guds välsignelse som han har berett åt dig."

Det kändes som om en pil gick igenom mig, och jag lyftes upp på mina fötter och fann mig själv där framme vid altaret. Jag minns inte så mycket av vad som försiggick där, men jag antar att man lade händerna på

”I slutet av husmötet, böjde alla sina knän och tackade Gud. Men jag gjorde det inte. Jag satt där på en stol. Då kom evangelisten till mig och frågade om jag var frälst. ”Nej,” sa jag.”

bräder och plankor två och tre våningar högt. Jag tyckte att det var ingen lysande framtid att se fram emot.

Amerikadrömmar

Vi hade hört att Amerika var ett lovande land. Jag hade en kusin som hade rest dit vid arton års ålder. Han lyckades bra. Så jag började tänka allvarligt på att resa till Amerika. Men jag var ju

Gustaf Berglund spelar på sin "autoharp", ett instrument som påminner om en cittra, men där man trycker på tangenter med färdiga ackord.

Gustaf Berglund och hans fru brukar flera gånger i veckan besöka ålderdomshem, där de spelar och sjunger för de gamla.

mig och bad för mig. Och jag började tala i nya tungor. Det var en mycket härlig och underbar välsignelse, som medförde en stor förvandling i mitt liv. Efter den upplevelsen blev Guds ord så levande för mig. Bibeln blev en öppen bok, och jag blev mycket intresserad av att studera Guds Ord.

Kände Gud kalla

Medan jag var mycket ung, och fortfarande bodde i hemmet, brukade min mor säga: "En dag, Gustaf, kommer du att bli ett Herrens vittne." Det ville jag inte riktigt tro på, för jag ville gå i fars fotspår och bli affärsman som han. När Gud döpte mig i den helige Ande, och jag blev alltmer intresserad av Guds Ord och studerade det, började jag få kännning av en kallelse att bli ett Herrens vittne. När jag nu kom tillbaka till Amerika och fortsatte på affärsbanan, var det inte som förr. Jag hade inte samma intresse mera. Jag knogade på i nästan två år ändå, innan jag var villig att lyda Guds kallelse. Men slutligen gav jag upp, så att säga, och sa: "All right Gud, nu är jag färdig!"

Jag reste så till en bibelskola som pingströrelsen hade, och fick tre års utbildning. Efter det

jag blivit döpt i Anden, var det naturligt för mig att förena mig med pingstvännen, för på den tiden var inte pingstbudskalet mottaget bland baptister och metodister. I bibelskolan fick jag undervisning om frälsning, dop i vatten och ande, helbräddagörelse och ett helgat liv. Det var de mest fundamentala sanningar som jag fick en ganska god kunskap om. Så sändes vi ut som evangelister från skolan.

Min första resa som evangelist var en mycket, mycket underbar erfarenhet. Jag reste till en plats i norra staten Main, där vintrarna är mycket hårda. Jag tänkte vara där bara ett par veckor, men i stället, medan jag var där, började det snöa. Det snöade så väldigt, att det blev omöjligt för mig att lämna samhället med min bil, så jag blev kvar där hela vintern.

Underbar väckelse

Det blev en underbar väckelse där. Över ett hundra människor blev frälsta den vintern, och på våren hade vi dopförrättningar i en liten insjö medan det fortfarande var is kvar på kanten. Jag stod i vattnet tre timmar och döpte åttiofyra människor, både unga och gamla. Vi såg

många under och tecken ske. Gud döpte i Anden, helade sjuka av alla slag. Vi hade möten mest varje dag hela vintern.

Tidigt på sommaren reste jag sedan därifrån, och var på olika platser och hade möten. I slutet av augusti, det här var 1933, åkte jag till Sverige. Jag blev kvar i fosterlandet ett helt år och reste till olika platser och hade möten. Det var en underbar tid. Jag besökte alla de stora församlingarna i pingstväckelsen. Jag var också med i bibelskolan i Stockholm. Jag reste en del även i Norge och Danmark. Min far ville gärna att jag skulle stanna i Sverige och överta hans affär, men jag hade blivit rotad i Amerika, och kände det som min uppgift att åka tillbaka.

Så kom jag till Vermont som missionär. Några vänner i ett samhälle behövde hjälp, de hade ingen pastor, och jag fick kallelse att komma dit som deras föreståndare. Jag började där med en grupp på sex eller sju personer som ville fortsätta med verksamheten där. Och där blev jag kvar i fyrtiofem år.

Vi hade stora sommar konferenser. Fem- sexhundra människor kom från alla staterna runt omkring Vermont. Församlingen kallades "Emmanuel full gospel church", och den växte kraftigt. Vi hade utpostmöten i samhällena runt omkring moderförsamlingen, på fem olika platser varje vecka. Vi arbetade oavbrutet, och hade många dopförrättningar. Vi började också nästan omedelbart med radiosändningar, och höll på i tjugosex år utan uppehåll med en halvtimme varje vecka.

Jag besökte Sverige många gånger under den här tiden. Jag har rest tjugofem gånger över Atlanten — inräknat en resa till Israel.

Latter-rainväckelsen

I början av femtiotalet verkade det vara en förnyelse i pingstväckelsen i Sverige. Åren 1951, 1952 och 1953 kom jag till Sverige som representant för det vi här kallar "The latter-rain-revival". Till synes var man mycket mottaglig för den, nästan överallt i Sverige. Människor upplevde upprättelse, Guds vittnen verkade få nya upplevelser med Gud. Många bekände sina synder, Guds Ord blev mera levande, och det blev uppenbarelsen utav vad Gud ville göra ibland sitt folk; att det fanns mycket mera att erfa. För min egen del gjorde Gud det levande att liksom Apostlagärningarna var en uppenbarelse av Guds plan för den tiden, så lever vi

”Över hundra människor blev frälsta den vintern, och på våren hade vi dopförrättningar i en liten insjö medan det fortfarande var is kvar på kanten. Jag stod i vattnet tre timmar och döpte åttiofyra människor både unga och gamla.”

ännu i Apostlagärningarna i den meningen att Gud vill ytterligare uppenbara sitt ords sanningar för oss.

Jag kom i kontakt med latter-rainväckelsen genom våra sommarkonferenser. Vi ordnade nämligen våra sommarkonferenser på så sätt, att vem som helst var välkommen. Det var inte bara särskilda inom vår egen krets, utan vi välkomnade vem som helst som ville komma och ha gemenskap med oss. Och om någon hade något att bjuda på, så att säga, så gav vi dem tillfälle att förkunna. Och det var inte ofta vi behövde sätta stopp, det kom inga farliga villolåror in. Som talare på våra konferenser hade vi ofta under femtiotalet den i Sverige kände Josef Mattson-Bosé.

Tillsammans med Lewi Pethrus

Jag kommer ihåg när jag kommit hem till Sverige och var med på ett middagsmöte i Filadelfia, Stockholm. Jag satt uppe på plattformen tillsammans med Lewi Pethrus. Då bad han mig redogöra något om vad Gud hade gjort ibland oss i Vermont. Och Gud hjälpte mig och välsignade mig, så att bröderna som satt där tillsammans med broder Pethrus blev alla riktigt gripna och välsignade av Gud, så att de kände att det jag meddelade dem verkligen var från Gud. På så sätt hade jag en öppen dörr att komma tillbaka; inte bara till Filadelfia i Stockholm, utan också de andra stora församlingarna i Sverige. Och även i Norge och Danmark. Men sorgligt nog fortsatte det inte så.

Efter 1953 dröjde det till 1962 innan jag åter kom till Sverige. Den sommaren deltog jag i Lapplandsveckan i Husbondliden. Jag var bland de predikanter som lämnade in frågor att behandlas. Och sista dagen fick jag tillfälle att framlägga

forts. sid. 22

Arne Imsen:

Det behövs en radikal omvändelse

Våra barns framtid. Del 2

I Apg. 2:5 läser vi om fromma judiska män, som på ett speciellt sätt nåddes av Guds kallelse på pingstdagen i Jerusalem. De var fromma men inte frälsta. De ägde kunskap om Gud, kände Gud Skaparen och Gud Domaren men saknade liv. De fromma judiska männen ägde en tradition som kunde härledas till Mose och Abraham. Generation efter generation hade överlämnat samma kunskap till sina efterkommande. Morgon, middag och kväll föreläste man och lärde barnen lagen, de tio budorden och profeterna. Ingen jude var okunnig om Guds vilja. Ordet hade blivit inplanterat i dem.

Det var inga oförberedda och opåverkade människor som kom upp till Jerusalem när pingstdagen var inne. Vad som skedde då, var bara att den kunskap de redan ägde, levandegjordes. När människorna uppfyllades av den helige Ande och började tala i tungor, försvarade Petrus dem och sade att det inte var av sött vin de var druckna. Här uppfylldes bara det som var sagt genom profeten Joel, d v s här synliggjordes bara det som de redan visste om.

Petrus stod inte vapenlös utan anknöt till judarnas egen tradition, deras heliga skrifter och historiska urkunder, när han trädde fram. Intresset ökade omedelbart. Frågan var om detta fanns inom ramen för den heliga uppenbarelsen.

Vad säger oss detta? All andlig väckelse förutsätter en sanningstid. Sanningstiden är den tid då barnet befinner sig i hemmet. De första sanningsmännen är föräldrarna.

Ett utmärkt åskådningsexempel på detta är Jesu egen uppväxttid. Låt oss läsa Luk. 2:35-40:

"Och när de hade fullgjort allt som var stadgat i Herrens lag, vände de tillbaka till sin stad Nasaret i Galiléen, och barnet växte upp och blev allt starkare och uppfylldes av vishet och Guds nåd var över honom."

Vad hade Jesus lärt sig? Föräldrarna hade lärt honom respekt för Skrifterna. Ja, så uppfyllt av brinnande intresse hade han blivit att vi kan läsa om hur han vid tolv års ålder tillsammans med sina föräldrar besökte templet i Jerusalem och, när föräldrarna återvände, själv stannade kvar.

"När de då icke funno honom vände de tillbaka till Jerusalem och sökte efter honom och efter tre dagar funno de honom i helgedomen där han satt mitt ibland lärarna och hörde på dem och frågade dem."

Han var bara tolv år och satt redan mitt ibland lärarna.

"Och alla de som hörde honom blevo uppfyllda av häpnad över hans förstånd och hans svar."

Då sade han till dem: Varför behövden I söka efter mig? Vissaten I då icke, att jag bör vara, där min Fader bor?"

"Så följde han med dem och kom ned till Nasaret; och han var dem underdånig."

Observera Jesu uppträdande! Han var föräldrarna underdånig.

ning. Det fanns inte brist på kunskap, vishet eller förstånd hos Jesus. Allt tog sig dock uttryck i underdånighet. Han själv upprätthöll den gudomliga ordningen och böjde sig under sin far och mor.

Går vi till Luk. 1:80, så heter det:

"Och barnet växte upp och blev allt starkare i anden. Och han vistades i öknen till den dag då han skulle träda fram för Israel."

Det fanns ett samband mellan Jesu uppträdande i templet och hans tidigare vistelse i hemmet. Ut ur det ena växte det andra fram. Det huvudsakliga ansvaret för barnens framtid bar föräldrarna genom sin gärning i hemmet. De förstod syftet med en fast uppfostran. Som föräldrar bestämde de framtiden för sina barn genom att antingen vara försumliga i barnets fostran eller hålla det i Herrens tukt och förmaning.

Det är vi som bestämmer framtiden för våra barn och inte världen. Föräldrarna tillsammans med församlingen har det avgörande inflytandet. Vi måste således se till att vi sätter upp sådana skyddsmurar att inte barnen hamnar i konflikter, som stör deras andliga liv. Tillspestat kan vi uttrycka det så, att vi får se till att vi inte lämnar ut barnen till ulvar, som vilseleder och river sönder.

I Daniels bok har vi ett utomordentligt exempel på hur man genom metodisk inläring och bearbetning ifrån tidigaste barnår bygger upp ett gudfruktigt livsmönster med bestämda attityder och en bestämd resning. Jag struntar högaktningfullt i vad psykologerna och sociologerna säger. Den avancerade filosofi de skapat, har tydligt visat på så avskräckande resultat, att det inte finns någon anledning till diskussion eller dialog med dem. Det är dags att handla och sätta dessa filosofier på plats.

I Daniels bok läser vi om hur den unge Daniel tillsammans med sitt folk hamnade i fångenskap långt borta i Babel. Daniel som var ung, sattes att tjäna i konungens palats. Men Daniel lät sig angeläget vara att inte orena sig med konungens mat. Han hade egen diet. Lagg märke till, att då han talade om konungens bord, bad han överste hovmannen att han icke skulle nödgas orena sig.

Daniels ord avslöjade en ung mans inställning, förberedd och rustad för de frestelser livet med nödvändighet måste utsätta honom för. Han var förberedd av föräldrarna, som givit honom så grundläggande undervisning på fundamentala punkter, att inte ens en smickrande inbjudan till konungens bord förmådde få honom på fall.

Vi läser i Dan. 1:9-10:

"Men överste hovmannen sade till Daniel: 'Jag fruktar, att min herre, konungen, som har bestämt om eder mat och dryck, då skall finna edra ansikten magrare än de ynglingars, som äro jämnåriga med eder, och att I så skolen draga skuld över mitt huvud inför konungen.'"

Känns tonen igen? Skulle vi handla på samma återhållsamma vis, skulle ju barnen bli isolerade, säger kritikerna. De skulle inte få samma kunskap, utvecklingsmöjligheter och sociala gemenskap! De skulle bli isolerade, ensamma, bleka och magra, påstår de.

Varför säger de så? Det är därför att de inte känner barnens Jesus. Fattar de inte att Gud aldrig tillåter den människa som följer honom, att få det sämre än vad världens barn har det! Vad Gud ger, består naturligtvis av helt andra kvalitéer, och de övergår allt vad världen bjuder. Gud lämnar inte människan åt sitt eget öde utan lär henne i stället gå en väg, som ger henne det lyckligaste resultatet och det mesta av livet.

Forts. nästa nr

Stockholm i januari 1982

Ett nytt år med Midnattsropet!

Vän och medarbetare, Jesu frid!

VI VILL GÄRNA spegla skeendet i tiden med ett profetiskt perspektiv och greppa över ett så vitt område som möjligt utan att för den skull bli ytliga eller förlora målet. Därför har vi funnit det angeläget att ta upp vissa frågor — också de av kontroversiell karaktär. Det kristna livet innefattar ju allt, också vår ställning till samhället.

Det som ställde de första kristna inför oerhörda konflikter var t ex frågan om skolan, statligt eller samhälleligt engagemang.

De frågorna har vi som maranatafolk att ta ställning till. Det tar bara lite längre tid för oss "nutidskristna" att förstå hur allvarliga frågor det handlar om eller vad det innebär för oss både som enskilda och församling.

Det har ju skett en hel del sedan vi började på Johannelund 1971. Där fick vi ju större möjligheter än förut att på ett mer konkret och påtagligt sätt ta hand om, hjälpa och fostra varandra i en fungerande vardagsgemenskap. Arbetet har sedan växt och storfamiljer och grupper finns nu på många platser i Sverige.

VILL DU TA DEL i vad som händer eller helt enkelt ha litteratur till hjälp i evangelisationsarbetet tror vi att Midnattsropet är vad Du behöver. Förutom olika informerande artiklar och predikningar finns det intervjuer och vittnesbörd från människor som brutit upp från skilda miljöer och som valt att följa Jesus, också med de speciella påfrestningar det innebär för oss i vår tid.

Om Du hör till de människor som räknar Dig som en bekännande kristen och är vaken över tidens allvar och vill göra något för att förmedla evangelium till människor så kan Midnattsropet bli en sporre och en hjälp i detta angelägna verk.

MEN SOM SAGT. Läs tidningen och bilda dig en uppfattning själv. Har du invändningar eller kommenteringar att göra tas det emot med glädje för att införas i tidningen. Sådana bidrag kommer i hög grad att inspirera till debatt och även väcka nya frågeställningar.

VÄLKOMMEN alltså åter som prenumerant. Tidningen kommer nu att ges ut 12 gånger om året, alltså varje månad. En helårsprenumeration för Midnattsropet kostar nu 60:- — välplacerade pengar!

Hör av Dig via postgiroblanketten där Du kan beställa tidningen till årets slut.

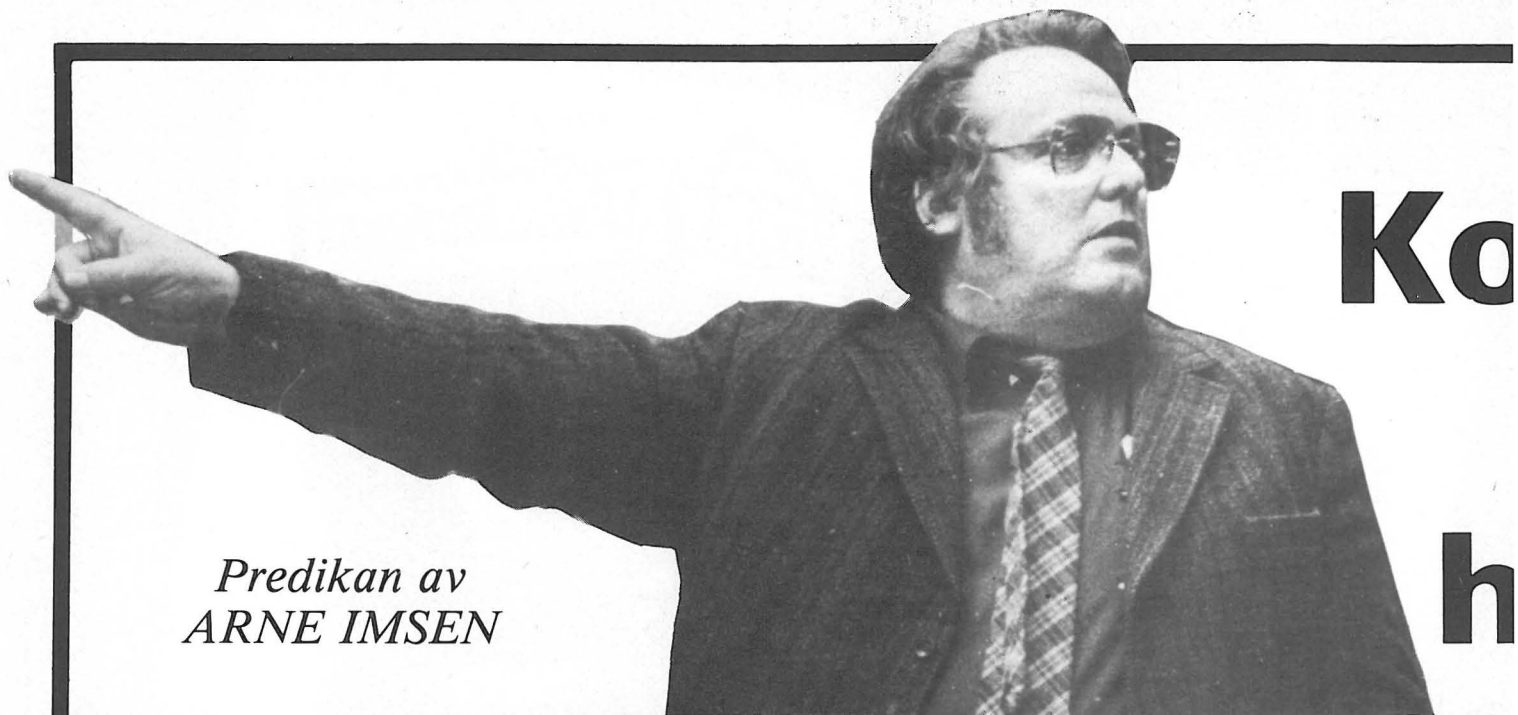
Maranatahälsningar och Gud välsigne Dig!

Adress: Box 344
101 24 Stockholm
Tel. 08-235 230

Midnattsropets redaktion

Midnattsropet
Tidningen
Box 344, 101 24 Stockholm, tel. 08-235 230

Ja,
Jag vill prenumerera på tidningen Midnattsropet.
☐ Helår 60:- / 12 nummer ☐ Halvår 32:- / 6 nummer
Namn:
Adress:
Postadr:
Jag betalar när inbetalningskortet kommer.

Predikan av ARNE IMSEN

Liksom världen ömt vårdar sina historiska minnen har församlingen också en historia, som det är nödvändigt att ge akt på. Dess historia pekar på både föredömliga och varnande exempel. Jesus hade detta klart för sig då han vid ett tillfälle sade: "Kom ihåg Lots hustru!"

Det är märkligt att Jesus plockade fram denna kvinna ur historien. Något sorgligare exempel kunde knappast tänkas. Hon var maka och mor, hade barn och förmodligen barnbarn, i varje fall döttrar och mågar.

Jesu påminnelse om Lots hustru är några allvarsord till alla makar och mödrar i alla tider. Jag tror nämligen att det alltid varit få av dem som egentligen förstått vilket enormt ansvar de haft gentemot kommande generationer. Därför vill jag i det följande peka på vissa förhållanden, som rör speciellt mödrarna och makarna.

Kvinnan är ganska medial till sin natur. Det är inte sagt som något förklenande om henne. Det innebär bara att hon har lätt för att öppna sig och ta emot olika inspirationer, ja, mycket lättare än mannen när det gäller att ta emot och öppna sig för övernaturliga krafter.

Avgörande betydelse

I ett av sina brev, i 2 Tim. 1:5, hälsar Paulus den unge Timoteus med följande ord: "Jag erinras om din oskrymtade tro, samma tro, som först bodde i din mor-modern Lois och din moder Eunice och nu — därom är jag förvissad — jämväl bor i dig."

Paulus pekade på en mycket väsentlig sak, då han poängterade hågkomsten av en mors gudsfruktan och en mormoders tro. Deras liv har avgörande betydelse när det gäller att befästa tron hos varje ny generation.

När jag idag ser hur bedrövligt många barn har det och hur förfärligt utsatta de

Några allvarsord till alla mödrar och makar

Jesu påminnelse om Lots hustru är några allvarsord till alla makar och mödrar i alla tider. Jag tror nämligen att det alltid varit få av dem som egentligen förstått vilket enormt ansvar de haft gentemot kommande generationer. Därför vill jag i det följande peka på vissa förhållanden, som rör speciellt mödrarna och makarna.

egentligen är i vårt samhälle, har det gripit tag i mig oerhört starkt. Jag har fått en känsla av att dagens föräldrar liksom sätter ut sina barn för att de skall duka under på precis samma sätt som de förr i tiden ofta gjorde. De sätter ut dem så att de skall bli omhändertagna av "vilda djur" och på så sätt slippa vidare ta ansvar för dem.

Nu sade Jesus: "Kom ihåg Lots hustru!" Han sade detta speciellt med tanke på en mycket komprimerad period, som skulle höra släktets framtid till, då likheterna med Lots tid skulle vara särskilt iakttagbara. Det är uppenbart att det gällde den yttersta tiden.

Ansvarslöst

Om vi skulle ta en titt på och söka analysera vår samtid är det faktiskt slående med vilken ansvarslöshet man idag behandlar barnen. Visserligen har våra barn mat och kläder, varma bostäder, sängar att ligga i och förmodligen även ganska dyrbara leksaker att leka med, men ändå ter sig deras tillvaro så beklämmande, ja, rent ut torftig. Tillvaron tycks sakna positivt innehåll.

Jag upplever det som en nödvändighet att ständigt påminna dagens föräldrar om att inte duka under för den moderna livsfilosofin. Det går inte börja ställa höga krav på materiell standard i tron att detta

skulle vara helt nödvändigt för barnen. Föräldrarna måste förstå att det väsentligaste för barnen är en tillvaro, där Jesus Kristus ständigt får göra sig påmind.

Ändå är detta bara halva sanningen. Mödrarna behöver framför allt möta Jesus. Det finns nämligen så oerhört många faror som kan fånga mödrarna. De kan skaffa sig svepskäl till att underlåta göra vad de helst borde göra. De kan bli försumliga i den andliga vården av sitt böneliv, försumliga i bibelstudium och gudsumgänge eller lättsinniga på annat sätt.

Det är så lätt att förläckas. Att bara skaffa sig ett slags ekonomiskt oberoende kan bli direkt hälsovådligt. Det skapar förutsättningar för en falsk frigörelse, som direkt fortplantar sig till kommande generationer. Det uppenbarar sig i ett växande oberoende av Gud själv.

Uträttar så lite

Nyligen frågade jag min mor, som är en ganska blygsam kvinna då det gäller att uttala sig vad gäller jämförelse mellan olika generationer, vad som gör att människor nu för tiden tycks ha så bråttom att uträtta så oerhört mycket, medan de i realiteten hinner med så oändligt lite. Jag påminde om att hon faktiskt en gång hade åtta barn att ta hand om men inga bekvämligheter som kunde underlätta, ingen

n ihåg lots hustru!

bil eller cykel, inget vare sig kallt eller varmt vatten indraget i hemmet. Vattnet fick bäras flera hundra meter. Vad var det som gjorde att hon ändå hann med så mycket?

Jag påminde min mor om hur hon stod med yxan och försökte karva sönder isen i den stränga vinterkylan för att kunna skölja kläderna åt den väldiga barnaskaran. Hon hade åtta barn i ett hem utan bekvämligheter, utan kylskåp, utan värmesåp, utan indraget vatten eller centralvärme och knappast elektricitet i samtliga rum. Ändå orkade hon gå en halv mil till varje möte församlingen hade för att medverka med sång och musik. När söndagsmorgonen sedan kom, röjde hon plats i köket och ordnade därigenom möteslokal till söndagsskolan för ett trettiotal barn i grannskapet. Vad var det som gjorde att hon hann med så mycket, fastän hon ägde så oerhört små resurser, frågade jag henne.

Jag frågade min mor hur hon kunde klara av alla sjukdomsperioder, alla epidemier, difteri och scharlakansfeber. Hela barnaskaran blev ju liggande i veckor, för scharlakansfeber var ingen bagatell förr i världen. Barnsjukdomarna avlöste varandra medan det knappast fanns tillgång till vare sig läkare eller mediciner för att få hjälp.

Sjukare och sjukare

Nu har vi ju mediciner för allting. Bara vi får lite tandvärk eller lite svårigheter med magen skall vi ha mediciner. Vi äter alla typer av mediciner men blir bara sjukare och sjukare. Kan någon begripa vad det beror på?

Så frågade jag mor vad det berodde på att de kunde bygga sig ett boningshus men ändå klara av att samtidigt få rest ett stort bönehus.

Då till slut svarade hon: "Ja, om du

visste vad jag själv har funderat på vad detta kunde bero på."

"Ja, men någon gång måste du väl i alla fall ha fått ett svar," fortsatte jag.

Då fick jag svaret. Det berodde på en alldeles särskild sak. Det var att på den tiden var människorna på ett annat sätt avskilda för Herrens räkning, förklarade hon. Det innebar i realiteten att de aldrig diskuterade om de orkade gå på möte eller inte. Ingen talade om att man var så sliten att man inte orkade gå.

Orkar ingenting

Idag orkar inte ens stora kraftiga människor gå på möte, nej, de orkar egentligen ingenting.

Vad beror det då på att de inte orkar, fastän de är både unga och starka? Det beror på att de är fostrade i en förslappad miljö. Det allvarliga är att sådana människor så småningom också blir mediala och farliga. De blir öppna, ja, så öppna att de ena gången kan synas bli mäktigt använda av Gud för att i nästa ögonblick bli kanaler för helt motsatta krafter. Det är denna märkliga dubbelbottnade natur, som är så typisk för vår tid.

"Kom ihåg Lots hustru!" sade Jesus.

Lots hustru var mor och maka. När hon förstod katastrofen nalkades, skulle hon väl som mor ha rusat upp, slitit tag i sina döttrar, ryckt upp dem, vänt upp och ner på sina mågar och störtat sig ut ur staden. Hon skulle ropat och vädjat med all sin kraft, att nu måste de ge sig iväg därifrån!

Men vad gjorde hon? Hon mäktade ingenting. När hon satte sig i rörelse, fick hon knuffas framåt. Hon skulle ha gått före sina barn, dragit dem med sig och skakat om sina mågar. Men det gjorde hon inte.

Var det inte en ganska onaturlig situation? Lots hustru reagerade inte ens för budskapet om att staden, där hon bodde, bara inom några få minuter skulle förvandlas till aska. Nog var det väl i högsta grad anmärkningsvärt att en mor kunde vara nästan likgiltig inför en sådan fara som hotade hela hennes familj? Hon borde ju ha vänt ut och in på sig själv för att få med sig sina barn bort från den annalkande katastrofen.

Tänk vad viktigt det är att få sina barn med sig på vägen och få dem frälsta!

Mors böner

Jag skall berätta vad det var som väckte mitt samvete när jag befann mig i tonåren. Det var inte den goda maten eller de varma kläderna som i och för sig knäckte mig och fick mig att böja mig för Gud. Vad som träffade mitt pojkhjärta likt pilar som borrade sig igenom skalet, var att höra mors böner.

När de andra hade somnat, hörde jag långt ut på kvällen hur mor bad: "Fräls mina barn, fräls mina barn!" Många gånger tyckte jag att mamma gick till yt-

terlighet då hon riktigt tog i: "Rädda dem från världen, skona dem!"

Hon bad och hon bad igen.

Det där bedjandet mäktade jag inte med. Jag visste att om jag satte min fot på mors bedjande hjärta och på hennes knäppta händer, skulle jag ha blivit som diamant, hård och förfärlig. Därför valde jag att ödmjuka mig. När jag hörde hennes böner, föll jag till föga, bad om frälsning, nåd och tillgivelse.

Tänk om alla föräldrar kunde förstå hur viktigt det är att vinna sina barns förtroende. Det finns föräldrar som bara pratar om under och tecken och uppenbarheter i sitt hem. I stället för att skapa förståelse och öppenhet för sin religion, uppväcker de avsky och vämjelse. De talar om Gud som kan bota sjuka kroppar, men de kan inte ge bevis på att Gud kan förändra ens deras eget sinnelag till harmoni med Guds eget Ord.

Saknade intresse

Det naturligaste för en mor är väl att ge sitt barn det bästa. Hon ger det först mjölk och näring och vakar sedan noggrant över dess tillväxt. När Jesus nämnde Lots hustru, pekade han på en mor som plötsligt saknade allt detta naturliga intresse för sina egna barn. Det måste ha inträffat någonting förfärligt i hennes liv, någonting måste ha skadat henne. En andemakt måste ha gripit tag om henne, fördärvat henne och förvandlat henne till en renodlad materialist. Vad var det hon sökte? Vad var det hon ville och strävade efter?

När budet om stadens tillspillogivande kom, ja, vad skedde då? Vände hon ut och in på sig och ropade att nu måste de dra åstad? Nej, tvärtom, hon var den som bromsade, höll igen och hindrade. Resultatet blev att mågarna förblev lämnade kvar i eldslågorna. De blev aldrig räddade. Själv gick hon åstad som om hon skulle haft bly under fötterna. Med tunga steg släpade hon sig ut ur staden.

Det var då det sades till henne: "Se dig icke tillbaka!"

Låt oss dra oss till minnes det tillfälle då människorna uppmanades fästa blicken på en orm. Det heter att då folket såg på ormen blev de friska. Ormen var en förebild på Jesus. För att komma vidare måste de se på Jesus.

Men Lots hustru såg inte framåt. Hon såg sig tillbaka. Då tändes det inte bara något i hennes hjärta. Då utlöstes allt det hon sedan lång tid bar i sitt väsen. I ett enda ögonblick förvandlades hon till en saltstod på slätten. Hon såg sig tillbaka och förvandlades till likhet med sin omgivning.

Vad var det hon såg?

Vad var det hon ville fästa blicken på? Hade hon inte nog med att se efter hur det gick med hennes egna döttrar? Borde

forts. sid. 22

Kyrkoherden dundrade från predikostolen:

— Två öre för att slå ihjäl en läsare!

I de föregående artiklarna berättades om hur väckelsen kom till Sverige och hur den sedan nådde ut i Roslagen. Vi kunde läsa om separatist-rörelsen "Den Evangeliska Alliansen" och dess uppgång och fall. Vi läste om hur döparväckelsen svepte fram över Kårsta och sedan spred sig allt vidare ut i bygderna. Vi läste om Kårsta baptistförsamling och dess vision av "sambället".

I den tredje och sista artikeln berättar nu Arne Björkman om förföljelsen av läsarna under 1800-talet och om vardagsskolan i Björkholmen. Det är en dramatisk skildring om tvångsdop av barn och lysningshinder mot baptister, om förhör, stämningar, pöbelupplopp och mordförsök. Men det är också en berättelse om lyckliga år med ideal, strävan och ihärdig kamp för en kristen vardagsskola, som till sist krossades av myndigheterna genom ett regeringsbeslut.

Det var inte lätt att tillhöra väckelsefolket på 1800-talet heller. Men de förföljelser som drabbade läsarna då var inte annorlunda än de förföljelser, som alltid drabbat väckelsekristna, oberoende av plats och tid. Förföljelserna tycks ta sig likartade uttryck överallt. De sätts igång av pöbelhopar, kyrkliga ledare eller världsliga myndigheter. Det sprids om de väckelsekristna olika illasinnade rykten, som okritiska människor accepterar som fakta, och kyrkliga ledare predikar mot de nya bibelsanningar som de för fram, och världsliga myndigheter försöker genom pålagor, förbud, nya lagar och andra aktioner stoppa deras verksamhet.

Under 1800-talet tvekade inte myndigheterna att med länsman och präst i spetsen låta tvångsdöpa barn till baptisterna. Då ett barn hade blivit fött i en baptistfamilj, så utspelades tragiska och grymma scener. "Exekutionsbetjänter" anlände till familjen och bokstavligen slet barnet ur moderns armar för att transportera det till tvångsdop i kyrkan. Efteråt fick

familjen betala en större penningssumma för länsmannens och prästens besvär. Om föräldrarna inte kunde betala, så auktionerades myndigheterna bort deras få enkla tillhörigheter och ställde familjen på bar backe.

Fick inte gifta sig

Om ett par baptister tänkte gifta sig, så kunde det inträffa att pastorsämbetet vägrade att utfärda lysning för dem, på grund av att de var något så hemskt som baptister. Eftersom det på den tiden inte fanns någon annan vigselmöjlighet än att gifta sig kyrkligt, fick dessa baptister inget lagligt erkännande av sitt äktenskap. Och de barn som föddes i sådana baptistäktenskap, betraktades av myndigheter och ofrälsta människor som "oäkta".

Förföljelserna mot läsarna under 1800-talet kunde stundom bli så rå och obarmhärtig att många av dem föredrog att utvandra till andra länder, främst Nordamerika. Kyrkoböcker över hela Sverige talar sitt tydliga språk om den saken.

Naturligtvis bedrevs förföljelse även mot läsarna i Kårsta och andra socknar i Roslagen. En av dem som utvandrade till Nordamerika från Kårsta by var predikanten Carl Johan Eriksson. Vi minns honom från den förra artikeln, där jag berättade att han av "Kårstaprästen" Åkerlund hade utsetts till "predikobroder" i "Den Evangeliska Alliansen" och att han längre fram, 1860, hade döpts till Kristus i sjön Sparren.

Utvandrade

C J Eriksson skrev 1907 ner en del minnesanteckningar från sitt liv. Han berättade där, att

han utvandrade 1867 med sin hustru och sina fem söner, trots att den yngste sonen, Reinhold, var knappt ett år och därtill sjuklig. Om resan över till USA skrev Eriksson:

"Men lille Reinhold slutade sin resa lördagen den 19 maj och begrovs i havet den 20:e. Gud hade näpst Nordsjön, så att den var stilla och lugn.

En artikelserie i tre delar av Arne Björkman

Skeppsklockan klämtade. En sång sjöngs."

Erikssons liv i USA är inte intressant för oss här, men det han berättade om de trakasserier och förföljelser han och andra läsare råkade ut för i Roslagen ger oss en god bild av hur pass känslig väckelsekristendom var och är.

Han berättade att flera präster företog stämningar och förhör mot honom vid upprepade tillfällen. Han blev också uppkallad till domkapitlet och förhörd av ärkebiskopen. Men trots alla förhör, trakasserier och skrämskott höll han fast vid sin fria kristna övertygelse och fortsatte att predika på olika platser i Uppland.

Kyrkoherden uppviglade folket

En gång skulle han förkunna Ordet vid ett möte i Rimbotrakten. Några timmar före mötet predikade kyrkoherde Wallinder i Rimbo kyrka. Han uppmanade då kyrkobesökarna att försöka stoppa läsarmötet.

— Ni behöver inte frukta för att störa eller upplösa mötet, ty det kostar inte mer än två öre att slå ihjäl en läsare! dundrade Wallinder från predikostolen.

Så började läsarnas möte. Rummet var fullpackat av folk. Hustaket och gårdsplanen var också fulla med människor, som tjöt, skrek glåpord och upphetsade varandra. De kastade tegelstenar mot läsarna och ropade till predikanten Eriksson:

— Gå hem med dig, annars dödar vi dig, för kyrkoherden har sagt att du och alla läsare har förklarats fredlösa!

Ett annat kristendomsfientligt överfall inträffade en sensommarekväll på Fogelsunda gård i Frösunda. Carl Johan Eriksson och hans hustru Vilhelmina Matsdotter gästade hennes föräldrar på gården under några dagar. En kväll befann de sig på ett möte i närheten. Då mötet var slut stannade Eriksson kvar en stund för att samtala med en släkting, medan de andra i hans sällskap gick före till Fogelsunda gård.

Mordförsök

När Eriksson kom hem till svärföräldrarna, så hade de övriga redan satt sig till bords för att njuta av den festmåltid, som hade dukats upp. Eriksson slog sig ner på en ledig plats vid ena bordsänden framför ett öppet fönster. Då han suckade ett tack till Gud, så hörde han en skarp knall och kände en stic-kande smärta i tinningen.

Svärmodern kom hastigt inspringande från ett annat rum och ropade:

— Barn, vad gör ni? Skjuter ni över bordet?

Hon blåste ut ljusen i ljusstaken så att det blev mörkt i

rummet. Samtidigt sprang Johansson i Backa ut på gårdsplanen och snodde runt huset för att få tag på missdådaren. Men han kunde inte upptäcka någon. Allt var tyst och lugnt.

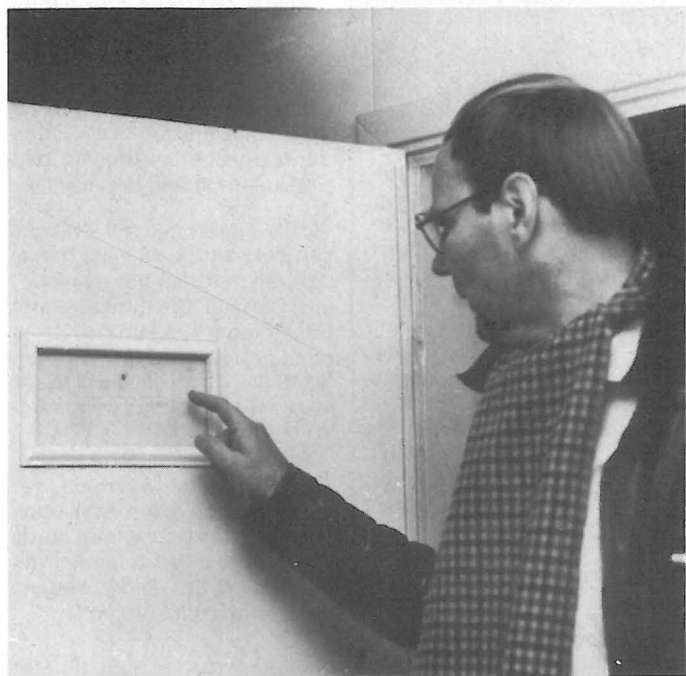
Dagen efter upptäckte de att en kula och en glasbit, som rispat skråman i Erikssons tinning, hade korsat rummet och fastnat i dörren till rummet. (Där finns kulan kvar än idag.) Ett annat "skott" hittades på

golvet. Och ett tredje hade farit in genom ett annat fönster och låg under en säng på rummets andra sida. I fönsterramen på väggen utanför satt 22 "skott" eller grova hagelkulor. Backa-Johansson, som var en god skytt, antog att skottet hade avlossats på cirka 100 fots avstånd eller med nutida mått på omkring 30 meters håll.

Samma kväll blev också pre-
Se nästa sida!

Artikelförfattaren pekar på den grova hagelkula, som höll på att ta predikanten Carl Johan Erikssons liv en sensommarekväll på Fogelsunda gård. Kulan, som troligen missade Eriksson på millimetern, fastnade i en dörr, där den har fått sitta kvar under årens lopp, som en påminnelse om att det finns "fiender till Kristi Kors".

Klassfoto från "Kårsta fria skola", som baptistförsamlingens vardagskola kallades. "Tant Ada" syns här i kretsen av en del av 1875-års elever. Ada Edlund kom till skolan 1870 och verkade där fram till 1890, då skolan förbjöds av myndigheterna. Under hennes ledning fick skolan ett stort uppsving. Och under de flesta av de tjugo åren var hon ensam lärare för mellan 40 och 60 elever.

Där väckelsen gick fram

forts. fr. föreg. sida

dikanten Wallberg beskjuten, då han med några vänner kom vandrando över en skogsbacke. En skottkärve — 20 till 30 hagelkuler — gick rakt igenom hans rockskört, men ingen kula träffade honom.

En kolportör, som kallades Rettnitsen, blev också beskjuten då han vid ett tillfälle böjde knä vid en stol, som råkade stå framför ett fönster. Efteråt hittades 22 hagelkuler på golvet. Men inte heller han hade blivit träffad.

Accepterade

Emellertid fanns det även icke-troende människor, som av olika orsaker tog parti för läsarna. En av dem var baron Stjernstedt i Risberga.

I Risberga fanns en liten baptistförsamling. Några av baptisterna var anställda på Stjernstedts gods. Carl Johan Eriksson fick arbete där som uppsyningsman. De ofrälsta "statarna" visade från början öppet motstånd mot Eriksson, på grund av att han var troende. Men när de hade lärt känna honom bättre, blev han någorlunda accepterad.

En person, som aldrig lärde sig att tolerera fritt troende människor, s k fritänkare, var kyrkoherde Wallinder i Rimbo. Han följde lekmannapredikanten Eriksson till Risberga. Och han lät sammankalla Risberga kyrkoråd till ett extra sammanträde. Kyrkoherde Wallinder och två av Stjernstedts släktingar — båda officerare — krävde i sammanträdet, att baronen skulle avskeda läsarna, eftersom de var "farliga för samhället". Om baronen inte såg till att läsarna omedelbart blev uppsagda från sina arbeten, så skulle de minsann säga upp bekantskapen med honom, hotade officerarna.

Men baron Stjernstedt svarade framt, att de bägge officerarna var en klar ekonomisk belastning för honom, och ville de bli kvitt honom, så gick det mycket bra för hans del.

— Och vad beträffar kyrkoherden ägnar jag ingen uppmärksamhet åt vad han säger, fortsatte Stjernstedt. Men mina läsare behåller jag, ty de äro fridfulla och säregna men bra människor, lika lata när jag kommer till ett arbetsfält som när jag inte är där, eller om jag är borta eller hemma. Jag önskar att alla vore sådana.

Under 1800-talet drev baptisterna vardagsskolor på flera hundra platser runt om i Sverige. Då elevantalet var störst, så undervisades omkring 10 000 barn i dessa skolor. Den intressantaste och livaktigaste baptistskolan i landet låg i Kårsta.

"Vänj den unge vid den väg han bör vandra, så viker han ej därifrån, när han blir gammal", är en text ur Ordspråksboken i Bibeln, som bröderna i Kårsta baptistförsamling kanske tog fasta på, då de beslutade att bilda en fri kristen vardagsskola i socknen.

Separatisternas förre ledare, "Kårstaprästen" Åkerlund, var den förste i bygden som framhöll, att de troendes barn borde få en ren evangelisk uppfostran och slippa stå under statens och kyrkans lärostadgar.

Baptisterna — som till stor del rekryterades från separatiströrelsen Den Evangeliska Alliansen — ville naturligtvis inte heller att barnen skulle få del av den kristendomsundervisning, som bedrevs i sockenskolan och som var lika med den svenska kyrkans teologi. Sedan ville de inte heller att barnen skulle undervisas av sockenskolans lärare, en alkoholiserad f d knekt. En annan anledning till att de ville grunda en ny skola var att de ville att de barn, som hade svårigheter att lära, skulle få känna att de hade lika stort människovärde som andra barn, trots att de hade svårt att läsa, skriva och räkna. Baptistförsamlingen i Kårsta hade sålunda ambitionen att bedriva en annorlunda pedagogik, som lockade fram det allra bästa

även hos mindre läsbegåvade barn.

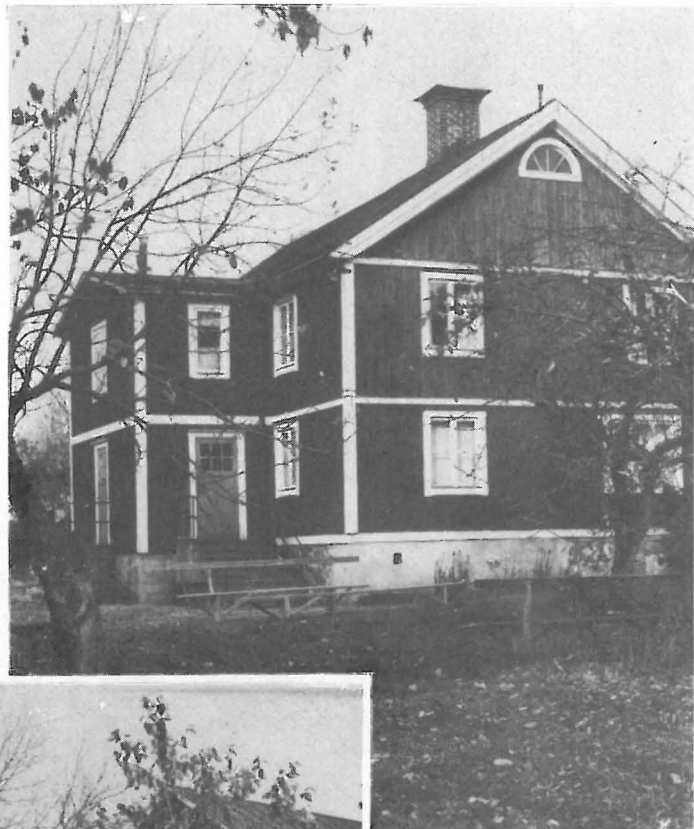
Byggede skolhuset själva

Så snart Kårsta baptistförsamling hade bildats 1860, togs skolfrågan upp till debatt. Medlemmarna beslutade att bygga ett skolhus tillsammans med de kvarstående separatisterna i Alliansen. Men förhandlingarna strandade på grund av att baptisterna inte ensamma fick äga huset. Alliansens medlemmar byggde då själva ett skol- och möteshus i två våningar med en samlingsal i varje våning. Efter två års arbete stod huset färdigt 1863 och fick det vackra namnet Björkholmen. Baptisterna köpte samma år in den nedre våningen. Två år senare köpte de även övervåningen

och tio tunnland mark omkring huset.

Från 1861 och fram till 1863 — då skolan flyttade in i nedervåningen i Björkholmen och baptisterna ensamma tog ansvaret för undervisningen — hölls skola här och var i socknen hos personer, som hade utrymme, ekonomi och intresse för saken. Det blev emellertid för påfrestande för husmödrarna att under tre, fyra veckor upplåta rum för omkring 30 barn, även om de fick hjälp med undervisningen. Men förvisningen om att de tjänade Gud uppvägdde naturligtvis både mödor och försakelser.

Vardagsskolan hade svårt att få lärare i början. Från 1861 till -74 tjänade minst sju lärare i församlingen. Två av dem var

Bilden ovan visar den gamla vardagsskolan i Björkholmen i Kårsta. Huset byggdes av separatisterna i Den evangeliska alliansen. 1863 köpte baptisterna nedervåningen och tre år senare även övervåningen. Här hölls under 1800-talet vardagsskola och söndagsskola. Här samlades baptisterna till möten, arbeten och gemenskap kring bordet. Senare blev huset pastorsbostad. Idag är det sommarstuga.

Bilden t.v.: Mötesplats visar vägs skylten. Till höger på bilden t.v. syns kapellet som byggdes 1885 och som är det äldsta baptistkapellet i stockholmsdistriktet. Kapellet är "kulturskyddat" av Baptist-samfundet. På läktaren finns hembygdsföreningens utställning över baptistförsamlingens historia.

manliga. Den 21 april -61 kallades broder Hellström från Haga till vardagsskolans förste lärare. Han blev utesluten ur församlingen -63 och efter det växade lärarna, om det överhuvudtaget fanns någon att tillgå. Situationen blev så svår att församlingen uppmanade sin föreståndare Wallberg att skriva till Adolf Drake i Baptistsamfundet i Stockholm för att begära hjälp och råd i lärarfrågan.

Livligt uppskattad.

Men inte förrän 1871 ljusnade läget. Då gjorde församlingen ett storkap genom att den fick syster Ada Edlund till lärarinna i vardagsskolan. Hon kom att stanna på sin post i tjugo år eller fram till 1890, då skolan förbjöds av myndigheterna.

Under Ada Edlunds ledning fick skolan ett stort uppsving och blev livligt uppskattad i bygden. Då började även icke-troende föräldrar att sända sina barn till baptisternas skola, eftersom miljön och undervisningen var bättre där än i sockenskolan. Ett skolprotokoll berättar att församlingen blev tvungen att begränsa elevantalet till 60 stycken.

Men det var svårt att bedriva skolundervisning. Särslit besvärligt blev det under vintern, då snö, kyla och ologade vägar hindrade barnen från att komma till skolan. Ofta började terminen på våren, höll på hela sommaren och långt in på hösten eller "så länge omständigheterna tillåter", som det står i ett skolprotokoll. Detta innebar att det blev oregelbundna terminer. Ibland varade en termin sex månader och ibland fyra.

Eftersom en del barn kom långväga ifrån fattade församlingen i mitten på 1860-talet ett beslut om att anordna ett inackorderingshem. Det iordningsställdes vid Björkholmen. Och där fick de barn som hade lång skolväg "mat, vård och vila". Församlingen höll sängkläder åt barnen och en person för deras tillsyn, omvårdnad och för matlagning. Barnens föräldrar fick "bestä så mycket mat, som de ansågo, barnen äto hemma". Resten fick Gud dra försorg om genom församlingen. Detta gjorde Gud på ett rikt välsignat sätt "för till och med kunde församlingens fattiga, hungriga gå dit och äta sig mätta".

Låg lärarlön

Lärarnas lön var i början åtta riksdaler i månaden och fri bostad. 1868 steg lönen till 18 riksdaler och längre fram till hela 25 riksdaler i månaden. Från

början bestämdes det att de gåvor, som läraren fick av enskilda personer, inte skulle avräknas från lönen. Men det blev tydligen många personliga gåvor, för efter ett år beslutade församlingen att läraren skulle få behålla endast hälften av penninggåvorna.

1870 bildades även en sk flyttsskola, eftersom folk i bygden begärde att få hjälp med skolkurser. Lotten Nygren antogs till lärarinna. "Löneförmånera voro fritt husrum, fri ved och 20 kr i månaden under den tid skolan pågick. Alla barn fingo fri undervisning", skrev pastor Willie Hellgren i sin historiska tillbakablick i församlingens 75-års-berättelse 1935.

1872 hade baptisterna fria skolkurser på fyra olika platser i bygden: Söderby-Karl, Frösunda och två i Kårsta.

Några bekymmerslösa år rann iväg i Björkholmen. Lärarfrågan var lyckligt löst, och den övriga barnverksamheten hölls uppe genom frivilliga gåvor.

"Hur många ljusa och glada minnen dolde väl ej den jämförelsevis lilla byggnaden i den lummiga trädgården, som i 23 år utgjorde barnhem för Kårsta baptistförsamlings vardagsskola? Hur många tårar torkades icke där, och hur många heliga beslut blevo väl icke där fattade?" frågade Willie Hellgren i 75-års-berättelsen.

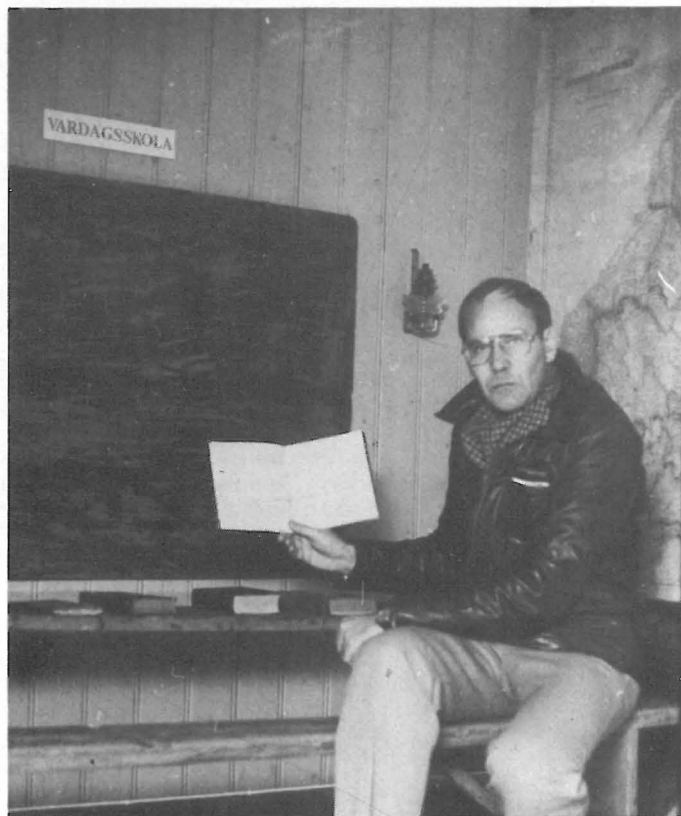
Vardagsskolan utvecklades ännu mer, och det lilla baptistsamhället i socknen växte till. Församlingens medlemmar tog aktivt del i både församlings- och skolarbete. De hjälptes åt att skaffa fram eller tillverka det allra bästa studiematerialet åt eleverna, så att barnen skulle få en bra kunskapsgrund att stå på som vuxna.

Mörka moln

Ännu ett par lyckliga år rann iväg. Men sedan drog sig plötsligt mörka moln samman över Björkholmen och dess vardagsskola.

Sverige hade fått en ny skolförordning. Myndigheterna hade därmed skaffat sig en möjlighet att slå till mot baptisternas vardagsskolor. Och det gjorde de med besked. Den 24 augusti 1888 höll baptistförsamlingen i Kårsta ett extra möte med anledning av en skrivelse från socknens skolråd, i vilken den uppmanades att stänga skolan. Strax efter inspekterade sockenherrarna skollokalerna och beordrade att verksamheten skall upphöra senast den 1 december samma år.

Men baptisterna trotsade den världsliga överheten. I ett

Interiör från Kårsta fria skola i minnesutställningen, Björkholmens baptistkapell.

Arne Björkman visar en skrivbok efter en av eleverna under 1880-talet. Minnesutställningen på läktaren i kapellet är anordnad av Össeby hembygdsförening. Hembygdsföreningens ordförande Börje Sjöman har tillsammans med Roberto Dünkelberg byggt upp utställningen med skrifter, böcker, fotografier och föremål, som de funnit på vinden i den gamla vardagsskolebyggnaden. Utställningen skildrar Kårsta baptistförsamlings historia. Genom att bese denna utställning fick artikelförfattaren impulsen att forska vidare och skriva den artikelserie.

församlingensmöte den 2 december beslutade de att skolundervisningen skulle fortsätta. Skolrådet förnyade då sin order. Men eftersom inte heller detta hjälpte skolrådet att få bukt med baptisterna i Björkholmen, så begärde det i början av april 1889 hjälp och handräckning från landshövdingeämbetet.

I mitten av april kom till församlingen en skrivelse från landskansliet, där man fordrade en förklaring till detta trots mot överheten. Baptisterna svarade på brevet men beslutade samtidigt att undervisningen skulle fortsätta.

Den 3 november 1889 kom utslaget från domkapitlet: Skolan skulle ovillkorligen stängas.

Församlingen skyndade sig att överklaga hos Kungl. Maj:t för att vinna tid. Och fem månader gick utan några störningar från myndigheterna. Men sedan kom ett svarsbrev från regeringen, vilket avslutades med följande ord:

"Kongl. Maj:t har låtit handlingarna i detta mål föredragas och finner ej skäl att i Domkapitlets utslag göra ändring, hvilket vederbörande till underdånig efterrettelse länder. Oscar."

Gav upp striden

Då gav baptisterna upp striden om vardagsskolan och lade ner undervisningen vid vårterminens slut 1890. Men det skedde väl inte utan vemod att de tvingades att stänga dörrarna för en verksamhet som effektivt pågått i 29 år. Mest sörjde nog Ada Edlund, som i 20 år troget tjänat församlingen som vardagsskolans lärarinna och den längsta tiden som ensam lärare för mellan 40 och 60 elever.

Då skolan stängdes upphörde också barnhemmet. Och när skolan och barnhemmet slogs igen, så upphörde förmodligen även visionen att baptistförsamlingen skulle fungera som ett kristet samhälle i socknen.

Hur blev framtiden för de barn, som hade undervisats i vardagsskolan i Björkholmen. Willie Hellgren svarade så här i 75-års-berättelsen:

"Skörderesultaten skall evigheten framvisa, men det har visat sig redan i det att en stor del av skolans lärjungar blevo levande kristna".

Men låt mig få avsluta den här artikelserien med att berätta

forts. sid. 20

Nu är det väntade barnet fött! Aino och Åge Thoresen är lyckliga över tilldragelsen, men ovissheten om var de övriga fyra barnen befinner sig, hänger som ett mörkt dok över deras tillvaro.

Aino födde sitt barn i Sverige, strax efter nyår, sedan hon och hennes make tvingats fly undan de norska myndigheterna, som hotat tvångsomhändertaget det nyfödda barnet redan vid nedkomsten.

Deras övriga fyra barn är redan utplacerade i fosterhem — var vet de inte — därför att samhället ansett deras kristna övertygelse varit för avvikande.

Eftersom de rättsliga grunderna egentligen saknades för så drastiska ingripanden, har samhället på ett mycket cyniskt sätt utnyttjat de mest extrema undantagsbestämmelserna i barnavårdslagen till att hävda sin makt. Frågan är nu om man även tänker begära handräckning av svensk polis för att få tag på föräldrarna.

I varje fall väntar rättegång i den norska högsta domstolen, och först därefter kan makarna Thoresen återfå sina barn. Bakgrunden till deras situation berättade vi utförligt om i förra numret av MR.

□ Det blev ingen hemförlossning som först var planerat. Till det var omständigheterna för jobbiga och förlossningsarbetet allför långdraget och svårt. Aino upplevde det som sin svåraste förlossning, även om man rent generellt kan säga att den skedde inom normal tid. Men Aino upplevde sammandragningarna som helt outhärdliga och tycker nu att det känns säkrare och bättre med de resurser som finns på ett sjukhus med smärtlindring etc. På sjukhuset fick hon både lustgas och bedövning och allt gick väldigt fint.

Redan efter ett par timmar ville hon åka tillbaka från sjukhuset. Det mötte inga hinder. Personalen ställde verkligen upp på ett fint sätt och ordnade de nödvändiga rutinerna på ett snabbt och effektivt sätt.

På lite vacklande ben kom så Aino tillbaka till storfamiljen där de bor och vi kände verkligen delaktighet i deras glädje över barnet som just hade blivit fött. Under de närmaste dagarna var det många besök, främst från mödrar som kom med goda råd, några med barnkläder och det utbyttes erfarenheter mam-mor emellan på ett för mig ganska charmerande sätt. Pappan gick stolt omkring och tog emot gratulationer medan han visade upp sin son för syskonen.

Föräldrarna, ja, de är Aino och Åge Thoresen och det är deras femte barn, som nu finns

i tryggt förvar hos en av storfamiljerna.

Hela församlingens angelägenhet

På något sätt kändes det som om födelsen och barnet med deras föräldrar var hela försam-

Nedan: Åge Thoresen visar upp det norska socialdepartementets digra utredning om hans tidigare ofrälsta liv. Socialdepartementet upphävd fylkesmannens beslut

NU ÄR BARNET

lingens angelägenhet. Vi hade delat ovissheten, spänningen och de många frågorna med föräldrarna.

Men tiden före och i samband med förlossningen har varit påfrestande för Aino, som fortfarande känner sig spänd och lite otrygg över hur det skall gå med dem och barnet. Och om och när de ska få tillbaka sina övriga fyra barn!!!

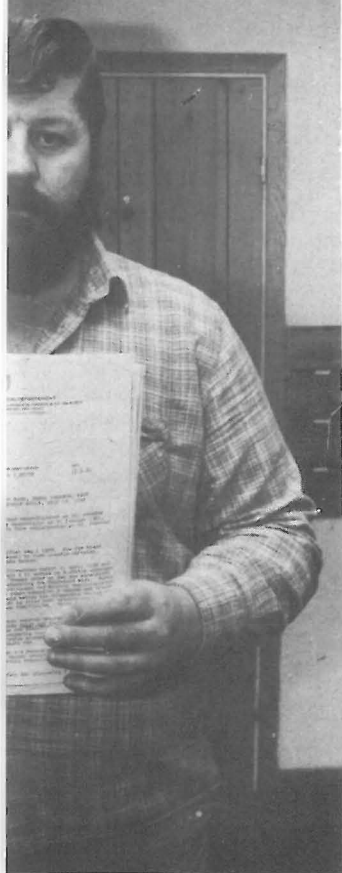
Så glädjen och stoltheten över den fina pojken på nästan 4 000 g blandas lite med ångest och oro inför framtiden och vad den kan innebära.

Häromkvällen var jag barnvakt. För tillfället var Aino och Åge ute tillsammans med någon journalist från en norsk veckotidning, som haft en artikel om deras situation och nu ville fullfölja artikeln genom att ta bilder på barnet och samtala med föräldrarna. Efteråt firade man genom att gå ut på middag, och därför fick jag förtroendet att vakta deras "guld-klimp".

Åge och Aino med sitt nyfödda barn, Arne Martin, fött i landsflykt undan Tune barnavårdsnämnd.

att föräldrarna skulle få vårdna den om barnen. Inom kort får den högsta rättsinstansen i Norge möjlighet att rätta till "rättsövergripet".

Men vi hoppas och tror att de övriga barnen snart kan komma hem igen och tillsammans med den övriga familjen få bli en hel familj igen. Det tror vi och kämpar för tillsammans med makarna Thoresen.

Hur blir det nu med det nyfödda barnet? Kommer barnavårdsnämnden att omhänderta det nu? För att få veta sanningen ringde vi till Tune kommun. Den kvinnliga ordföranden i Tune barnavårdsnämnd påstod att ett hemligt beslut var fattat bakom stängda dörrar. Två socialtjänstemän hävdade att

Överst ser vi Frank Esben och Dan Thomas under den lyckliga tid de fick bo hemma. Och på bilderna nedanför syns tv Inger Oskarda och th Thoroff Willy. Bilderna togs i familjens hem i Tune i Norge. Idag är familjen splittrad genom att hänsynslösa beslut har fattats av byråkrater i Tune barnavårdsnämnd. Barnen vistas på okänd ort och föräldrarna får inte träffa dem. Ser barnen lika glada och harmoniska ut idag som på bilderna?

FÖTT!

Ovisshet

Det är faktiskt inte så många gånger som Aino och Åge går ut tillsammans. Den ovisshet de lever i, med tanke både på de andra barnen och hur myndigheterna kommer att handla med deras senaste barn, gör att de är en aning försiktiga och inte gärna lämnar barnet ensam i rummet ens för en liten stund. Det kommer att ta lång tid innan de blir så trygga att de helt kan slappna av och inte känna sig jagade av oro inför framtiden och vad som kan hända med deras barn.

inget beslut var fattat alls, därför att barnavårdsnämnden inte kan fatta beslut om personer, som inte befinner sig i kommunen. □

Text:
Ulla Näsholm

Foto:
Reino Jillker

Arne Imsen på opinionsmöte i Oslo:

- Kan vi verkligen lita på läkarna?

□ Det var fredagen den 4 december -81 som Pilgrimsfolket i Oslo höll opinionsmöte i Sarpsborg i Norge. Ämnet var "Forældre på flukt" och handlade om makarna Aino och Åge Thoresen, som varit tvungna att fly från Norge för att få behålla sitt femte väntade barn. Inbjuden talare var Arne Imsen.

Samma dag hade Fredrikstad Blad och Dagbladet Sarpen ägnat händelsen varsin stor helsida, där Arne Imsen och hans "maranataimperium" presenterades för läsarna i Sarpsborg och Fredrikstad. Rubrikerna i båda tidningarna var: "Nytt PR-trick fra Arne Imsen" och "Gjør alt for Tune-paret".

Norges största veckotidning gjorde klart att alla i Maranata Se og Hør hade också skrivit om övergreppet mot familjen Thoresen. I två artiklar — fler ska komma — hade tidningen i två-sidors-uppslag berättat om den dystra bakgrunden till Aino och Åges flykt till Sverige och skildrat de landsflyktiga föräldrarnas födelsedagsfirande för barn, som de inte ens visste var de fanns.

— Makthavare och experter inom vårdsektorn har enorma möjligheter att förfölja och förtrycka patienter och hjälpökande, yttrade Arne Imsen under opinionsmötet i Folkets hus i Sarpsborg.

— Vågar man för hälsa och framtid lita på läkare, som efter bara två timmars kontakt med

sina patienter är redo att skriva ut rättsintyg, vilka är fyllda med vetenskapligt trams och direkta skamgrepp, som är inlindade i socialmedicinska termer? frågade han sedan och satte därmed fingret på den ömtåliga punkten.

Reaktionen efter den och andra salvor var märkbar hos åhörarna.

På en bänkrad längst bak satt en skara tryggt tillsammans i en lång tuggummitugande rad. Plötsligt rusade en kvinna ut och sade i förbifarten att Imsen borde anmälas för ärekränkning av de sociala myndigheterna i Tune. Strax efter började också flera andra troppa av med högröda ansikten. På gatan utanför flög de på några maranatavänner och

gjorde klart att alla i Maranata Se og Hør hade också skrivit om övergreppet mot familjen Thoresen. I två artiklar — fler ska komma — hade tidningen i två-sidors-uppslag berättat om den dystra bakgrunden till Aino och Åges flykt till Sverige och skildrat de landsflyktiga föräldrarnas födelsedagsfirande för barn, som de inte ens visste var de fanns.

Men många andra åhörare var märkbart gripna och positivt upprörda, då Arne Imsen berättade på vilket sätt socialmyndigheterna hade ingripit mot familjen Thoresen. De sade efteråt att de inte hade den ringaste aning om hur det kunde gå till vid omhändertagande av barn. De menade att en fullt berättigad kritik hade framförts under opinionsmötet.

Arne Björkman

Arne Imsen berättar under opinionsmötet i Norge hur det gick till då de norska myndigheterna "rovade bort" barnen Thoresen.

— Ja, vad jag kan se är inte det här något annat än en ny läroplan för Pilgrimsskolan.

Det utbrast en av mötesdeltagarna helt spontant vid ett otroligt inspirerande samtalsmöte under de "föräldradagar" som arrangerades på Gamla Bro i Stockholm efter jul- och nyårshelgen. Föräldradagar och föräldradagar... Pilgrimsskolan och barnen är hela församlingens angelägenhet. Och det var några konferensdagar som vi väl behövde. Det var mycket som stöttes och blöttes. Vi samlades till bibelstudier, samtalsmöten och väckelsemöten. Riktlinjerna drogs upp både teoretiskt och praktiskt och orden löd "framåt marsch".

Situationen på de olika platserna togs upp och syskonen redogjorde för sina mångskiftande erfarenheter. Vi gick igenom skolmaterial, det vi använder (och det vi inte kan använda), kom överens om att i fortsättningen använda mer av eget material, vi samtalade om uppfostringsfrågor, pedagogik och lämplig litteratur att sätta i händerna på barnen under fritiden. Att så här på begränsat utrymme redovisa för allt är en omöjlighet, men något av de viktigaste vill vi gärna förmedla till MR:s läsare.

Fantastisk gåva

Att Pilgrimsskolan är en fantastisk gåva från himmelens Gud, därom råder inget tvivel. Men hemundervisningen är inte bara en "metod" som passar bättre för väckelsekristnas barn. Hemundervisningens möjligheter är oändliga och utgör ett verkligt alternativ för alla föräldrar som tröttnat på att se sina barn kvävas i den miljö som den svenska skolan idag utgör. Och den problematiken tog bl a Arne Imsen upp då han uppmanade oss som föräldrar och väckelsekristna att analysera och informera oss om den faktiska situationen i dagens svenska samhälle. För det är nu inte bara den svenska skolan som är i gungning.

— Dagens skola ska ge alla lika möjligheter till utbildning, sade Arne Imsen. Men vi måste förstå att alla är inte lika. En del är rikt utrustade på vissa områden, har kanske goda praktiska anlag, en del har mer rent intellektuella anlag. Man tror sig kunna höja bildningsnivån, men vi vet genom erfarenhet att det motsatta har skett. Genom det man kallar demokratiseringsprocessen har bildningsnivån

sjunkit och man har fått en ny typ av analfabetism som man tidigare inte kände till.

— Vi måste lära oss analysera olika situationer. Vi är många gånger nollställda. Många vet till synes mycket om frälsning, men absolut ingenting om livet. Man känner inte till lagstiftningen: barnavårdslagen, skollagen, föräldrabalken o s v. Och därmed kan vi bli fullständigt lurade. En del orkar inte höra det här, man säger att man vill höra vad "Jesus säger". Men börjar vi studera Skriften så möter vi just analyser. I Rom. 1 t ex, där gör Paulus en oerhörd samhälls- och kulturanalys.

— Det stora och allvarliga problemet är att medborgarna är okunniga, det gör de lättverkade och öppnar dörrarna för en mycket avancerad manipulering. Alla utredare vet att ingen kommer att läsa vad de skrivit, knappast ens riksdagsmännen. Man läser oftast bara själva förslaget. Sedan, när lagen är ett faktum och den enskilda medborgaren drabbas, då börjar man gå tillbaka till förberedelserna och upptäcker då det man skulle upptäckt långt tidigare.

Fostrar för församlingen

Något som med kraft slogs fast under de sk skolseminarierna var att vi måste bli ideologiskt medvetna om att vi skall möta församlingens behov och inte samhällets. Hemundervisningen får inte bli en statens skola i miniatyr. Det måste bli en bannbrytande individuell undervisning som naturligtvis ger barnen den grundläggande utbildningen när det gäller det mest fundamentala som läsning, skrivning och räkning, men som framför allt ger barnen en stabil väckelsekristen grund att stå

på. Den målsättningen innebär att vi måste bojkotta en hel del av den vanliga skolans undervisningsmaterial.

När det gäller undervisningen i historia måste tonvikten läggas på den väckelsekristna historien och utifrån den kan vi också beröra historieutvecklingen inom de "traditionella" områdena. Där har vi t ex bö-

cker som Gunnar Westins "Den frikyrkliga församlingen genom tiderna" och Karl Kilsmos "Den tredje reformationen". Bibeln är naturligtvis den givna huvudboken i detta ämne. Bibeln ger oss ett brett historiskt perspektiv, och där Apostlagärningarna slutar där börjar vår egen historia som Maranatafolk. Det är naturligtvis väldigt angeläget

Framåt mars

— *Pilgrimsskolan drar upp nya r*

Ännu leker de minsta omedvetet men inom några år ska de möta allvaret i samhället. Då gäller det att de genom Pilgrimsskolan har blivit väl rustade med Guds Ord, så att de kan stå emot trycket från världen och överleva som kristna

sch!

rtlinjer —

Under mellandagarna var det skolkonferens på Gamla Bro. Det passade bra, då många familjer hade anlänt till Stockholm för att fira jul och nyår med syskonen där. Föräldrarna smälte julsyltan och lutfisken med att diskutera hemundervisningen och en del praktiska och juridiska frågor för Pilgrimsskolan.

att föräldrarna också förkovrar sig i dessa ämnen som t ex dörrörelsens historia.

En av lågstadielärarna påpekade vikten av att verkligen ha en individuellt anpassad undervisning. Att man iakttar varje elev för att kunna utveckla just den elevens speciella anlag och färdigheter. Hon använder en del av den vanliga skolans ma-

terial, men kryssar helt sonika över det hon inte tycker passar vår ideologi och målsättning.

Äldre läroböcker

De som undervisar har också många gånger fått plocka fram äldre läroböcker som visar sig vara mycket innehållsrika och passa våra behov.

När det gäller orienteringsämnen som t ex samhällskunskap finns det nästan inga läromedel alls som passar. Där har man gjort så att man tagit upp aktuella saker och helt enkelt med eget material och egen uppfinningsrikedom undervisat.

När det gäller de yngre skolbarnen använder man det som just då händer i praktiken som underlag. Och i den sk hembygds-kunskapen där är storfamiljens alla arbetsgrenar till oerhörd hjälp. Rensar vi lingon och gör lingonsylt så är vi med och plockar och lär oss en hel del om naturens mångfald, ibland finns det bröder i bilverksta'n och då passar vi på att lära oss hur bilen fungerar (och varför den inte fungerar). Att på ett mycket praktiskt sätt lära sig barnavård går bra i de flesta storfamiljer och åldringsvård likaså. Vi måste se vad vi har representerat mitt ibland oss.

När det gäller samhällskunskapen för de äldre barnen måste rättskunskapen få en stor plats. I de ämnen där man inte tycker sig kunna använda de "vanliga" läroböckerna, brukar det finnas ett rikt utbud av faktaböcker som varje storfamilj kan skaffa.

Fostran och social träning

Så kom vi då osökt in på den rent sociala fostran av barnen. Alla var överens om att vi måste avskilja barnen ifrån mycket som är accepterat och normalt i dagens moderna samhälle. Men inte bara "ta ifrån" utan också ge dem något annat som är värdebeständigt och som ger

dem en solid hållning genom hela livet. Som en föräldraröst uttryckte det: "Vi ska inte ha den inställningen att de blir skadade av att inte se på TV, inte gå på bio, inte ha video och stereo eller senaste modeflugan, utan tvärtom, det är just allt detta som är SKADLIGT och skapar denna kulturs otrygga plastmänniskor."

Ser vi ett ögonblick på några av historiens mest kända personligheter så är det ofta så att just originella och starka personligheter många gånger haft en annorlunda fostran och barndom än "massans". Vår uppgift är att stimulera barnen att ägna sig åt det som är sunt och riktigt och verkar befrämjande för fantasi och personlighetsutveckling. Lära dem umgås med naturen, lära dem vara med i storfamiljens dagliga arbete för försörjning eller kanske vara med och tillverka sitt eget skolmaterial. Redan tidigt lära dem hur man sår, rensar och skördar.

Alla var eniga om serietidningars och TV-konsumtionens skadliga verkningar. Och vid samtalen kom också fram att det måste finnas en stark opposition emot sådant i storfamiljen. Där ska vara en fristad, en skyddad plats dit den stressade, möjerna och villrådiga nutidsmänniskan kan söka sig för att få ro. Storfamiljen måste vara en skyddad plats, och då den inte är det måste vi skapa det genom att rensa ut det som inte hör Guds rike till.

Maj-Christine Ögren

Egen läroplan på väg!

För Pilgrimsskolans barn är det angeläget med en historiesyn som inte placerar väckelserörelserna i skymundan, menar här Bo Högländer, efter skolkonferensen på Gamla Bro.

— Vad vi egentligen gjort, var att dra upp skisserna till en helt egen läroplan för Pilgrimsskolan, upptäckte vi till vår förtjusning mot slutet av samtalets gång.

■ Det fördes samtal med både höjd, bredd och djup under en veckas temadagar på Gamla Bro, en vecka som samlade föräldrar, barn, lärare, förkunnare från hela landet omkring "hemundervisningen förr, nu och framdeles", som mottot lydde.

Mina tankar går till ett av samtalsmötena, som utformade sig till en uppgörelse med vedertagna läromedel och läroböcker, läroplaner och pedagogiska (experiment-) metoder.

Frågor i stil med "vad är viktigt för barnen att lära sig i de olika ämnena?", "vilken litteratur ska användas vid läsövningar och i orientering i svensk litteraturhistoria?", "vilka läroböcker kan och vilka bör användas — och vilka måste man förkasta?" — frågor i stil med dessa styrde samtalet.

Vi samtalade oss in på svenskundervisningens och historieundervisningens svåra områden (men inte desto mindre väsentliga inom bildning och utbildning), där vi uppehöll oss en god stund.

Historien är viktig. Den ger människan hennes rötter och hjälper till att skapa hennes identitet och stärka hennes tillhörighetskänsla till viss nation, etnisk minoritet eller annan social grupp (en kristen församling, exempelvis).

Makten är mån om historien, sin historia, eller rättare: sin tolkning av historien, serverad som den enda godkända, auktoriserade och officiella.

För Pilgrimsskolans barn, väckelsefolkets barn, är det angeläget med en historiesyn, som inte placerar väckelserörelserna och deras faktiska be-

tydelse för Europas kultur- och samhällsutveckling i skymundan, utan fastmer lyfter fram dem och ger dem den plats och den roll de rätteligen förtjänar.

När det gäller historieundervisningen över huvud, är det inget som hindrar att man inom Pilgrimsskolan utgår ifrån bibelns gestalter och skeenden, då man blickar ut över de forna världsriken för att informera om dem. Babylonien får ses genom profeten Daniels ögon och Romarriket utifrån Johannes uppenbarelse...

Därefter fortsätter man att på liknande sätt utifrån de följda kristnas horisont följa kyrkans konsolidering, imperiets "kristnande" och världsutvecklingen framåt. Andliga livsrörelser avlöser varandra både inom och utom den stora Katolska kyrkan ända fram till reformationen.

En outhärlig motvikt till den syn vi fått av reformationen och dess företrädare erbjuds oss exempelvis i Karl Kilsmo's Den tredje reformationen. Här lär vi känna den tidens väckelsekristna — "vederdöparna" (det namn som gått till historien är betecknande nog etablissemangets öknamn på denna döpparörelse — en av de första friförsamlingsrörelserna på europeisk mark!) — och deras bittra erfarenheter av reformatörernas intoleranta och obarmhärtiga förföljelse och eliminering av alla oliktankande.

I samband med de dramatiska händelser som timade under reformationens tidevarv kan det vara lämpligt att belysa boktryckarkonstens stora och revolutionerande uppfinning

och dess betydelse för spridandet av sanningen i just de dagarna. Det blev möjligt för ett flertal att själva läsa Skrifterna och till etablissemangets och Kyrkans stora fasa dra egna slutsatser. Ett självständigt tänkande växte fram. Men inte tack vare Makten, eller Kyrkan, utan tack vare väckelsen...

Egen läroplan

I dessa banor gick våra tankar under samtalets och mötets gång. Till vår förtjusning och förvåning kunde vi efteråt konstatera att vad vi egentligen gjort var att dra upp skisserna till en helt egen läroplan för Pilgrimsskolan!

O, njutbara tanke att man (även i vår konformistiska tid) kan få söka sig fram på egna vägar och utifrån sin egen övertygelse och tro komma fram till "sin egen" världsbild. En egen historiesyn och människosyn.

Mindre inspirerad till denna kamp blir man sedan knappast med vetskapen om att alla de föräldrar som startat Pilgrimsskolan har en fast övertygelse på BIBELN som Guds ord och skrivna uppenbarelse och att det är denna tillsammans med en levande gudstro förkroppsligad i en daglig gemenskap som drivit dem till den kulturuppörelse som är ett måste för var och en som vill bevara sin egen och sina barns andliga och själsliga integritet i vår tid.

Om sedan samhällets och utbildningsväsendets representanter är lika glada för detta är en fråga som vi får lämna att tas upp vid senare tillfälle.

Kulturrevolutionen har drabbat Pilgrimsskolan. Lärare och elever tänker skaffa en egen fristående läroplan. Men mottot på pojkens plakat "Bibeln vår läroplan" tänker de inte överge, om nu någon trodde det.

Någon staty lär väl inte hemundervisningens pionjärer i modern tid få, även om de tänker fortsätta att föra Engelbrekts kamp mot "fogdesystemet".

MYNDIGHETERNA håller på att arbeta fram en ny skollag. Det har regeringen bestämt, sedan människor runt om i landet har börjat följa skollagen. Men vi fina, demokratiska, svenskar kan inte ha lagar, som vi ska följa, för då skulle det gå åt pipan med Sverige, Du gamla, Du fria. Därför ska vi nu ändra lagarna eller åtminstone en del av dem, så att vi gör som byråkraterna vill.

Det började med att en del besynnerliga föräldrar började undervisa sina barn tillsammans efter paragraf 35 i skollagen, där det står — klart och tydligt — att varje svensk medborgare har rätt att undervisa sina barn i hemmet eller anorstädes.

"Anorstädes" kan faktiskt vara lite var stans här på vår ovala jord. Det kan vara i sommarstugan, på kurorten eller i veckoslutsvillan på franska Rivieran. Men det kan också vara hos grannen eller hos andra vänner och bekanta, t ex bröder och systrar.

Nu inträffade det att vissa föräldrar inte bara ville hemundervisa sina barn själva utan att de dessutom tog sig den hemska friheten att stödja och hjälpa varandra och undervisa sina barn gemensamt. Det måste väl vara skola, tyckte skolbyråkraterna.

Men när det gick så långt i att följa lagen, så tyckte regeringen att det fick vara nog. Nu skulle minsann skollagen skrivas om. För att vara på den säkra sidan, så beslöt regeringen att tillsätta två utredningar, åtminstone när det gällde hemundervisningen

Du gamla, du fria

*Ett spontant och "odygdigt" kåseri
om skollagen av Arne Björkman*

och paragrafen för tredskande föräldrar, som inte vill ha sina barn i flumskolan, grundskolan.

Arvid Sanmark heter han som fick ansvaret att utreda och att utarbeta ett förslag till en ny skollag. Han är rättschef och det passade ju bra tyckte regeringen, för ska någon veta vad rätt är, så är det en rättschef. Han skulle nog kunna formulera en bra rättslig skollag för besynnerliga föräldrar.

Det gjorde Arvid, och nu ligger förslaget färdigt och är till och med ute på remiss till den 15 november i år. Så har du någon åsikt så kom med en remiss du också, men gör det spontant.

OCH NU UNDRAR alla besynnerliga föräldrar, som ger sina barn hemundervisning, om rätten till hemundervisning finns kvar. Jodå, det finns den så var bara lugn.

Men låt oss nu för att stilla vår nyfikenhet titta på vad som

står i det nya lagförslaget, när det gäller hemundervisning.

Jo, experterna har först och främst påpekat att skolplikt *inte* är detsamma som att gå i skolan. Skolplikt är nämligen en skyldighet att inhämta kunskaper, säger experterna, och det kan man göra på flera sätt, t ex i enskild skola eller genom privatundervisning.

Så nu vet ni det!

Men håll i er nu, alla besynnerliga föräldrar, för nu laddar de om i kanslihuset. Ni ska inte tro, att ni ska få rätt att privatundervisa era barn bara för att *en* utredning säger det. Det pågår nämligen en utredning till om samma rätt till privatundervisning, men där kallas den visst enskild undervisning. Den utredningen behandlas under livligt diskuterande i regeringskansliet, eftersom man ännu inte har hittat gränslinjen mellan enskild skola och enskild undervisning. Eller var det privat-skola och privat undervisning?

Men enskild eller privat — vad spelar det för roll? Nu gäller det ju att stoppa alla besynnerliga föräldrar, som vill privatundervisa sina barn.

EXPERTERNA i skolfrågor och rättsfrågor menar att privatutbildningen först ska godkännas av den lokala skolmyndigheten på orten, innan föräldrarna får nådigt tillstånd att undervisa sina barn privat. Det är väl föräldrarna som ska godkännas. De ska mönstras. Det gäller minsann att tillhöra de yppersta av föräldrar som samhället kan frambringa. Inte oliktankande. Inte religiösa. Ack, nej, för hur skulle det gå?

Då man väl har blivit godkänd som "medborgare Välanpassad med rätt att undervisa", så behöver man inte tolka skollagen pedantiskt. Ånej, så stora krav ställer inte det svenska samhället på sina välanpassade medborgare. Experterna menar nämligen att det är stor skillnad mellan privatutbildning och utbildning i grundskolan. Man kan inte ha lika höga krav i privatundervisningen som i grundskolan. Jaså, har man höga krav i grundskolan? På vad då?

Men "medborgare Välanpassad" kommer inte undan så lätt han heller. Åtminstone inte

forts. sid. 19

Utredning om ny skollag klar

Hemundervisning blir privatundervisning

□ Det skall komma en helt ny skollag. En författningsutredning har redan lagt fram ett förslag, som dessutom fått ett mycket positivt mottagande av alla remissinstanser. Den nya skollagen innebär visserligen inga revolutionerande förändringar. Syftet har varit att språkligt modernisera lagen, förenkla den och se över vissa rutiner.

Även bestämmelsen kring hemundervisningen har fått ny språklig dräkt. Vad gäller själva innehållet i den hänvisar utredningen till ett tidigare betänkande. Utredningen vill dock att hemundervisning, som hittills kallats för "enskild undervisning", skall byta namn till "privatutbildning".

Namnbytet förtydligar egent-

ligen på ett enkelt och genialt sätt det rådande rättsläget. Kommittén som gjorde den första utredningen om kring hemundervisningsparagrafen samt vissa skolmyndigheter har ju försökt pressa in en hel mängd olika betydelser i ordet "enskild", betydelser som aldrig varit avsikten från början, t ex att "enskild" skulle betyda "enstaka" barn. Den här nya författningsutredningen slår fast att "enskild" betyder "motsatsen till offentlig" och ändrar därför konsekvent benämningen till "privat". Därmed faller med ett pladask det mest återkommande argumentet som myndigheterna använder för att få kontroll över hemundervisning i storfamilj. De har ju sagt att då barn från flera familjer

sammanföres till gemensam undervisning såsom i t ex storfamiljer, är det inte hemundervisning utan skola.

Det som nu händer med det nya lagförslaget är att regeringen skall ta sig en funderare. Enligt utbildningsdepartementet kan det dröja ända till hösten 1983 innan en proposition läggs fram för riksdagen.

Varning för överdrivna förväntningar måste dock utfärdas. Det är faktiskt regeringen som beställt utredningen på eget initiativ. Staten vill nämligen ha fullständig kontroll över all undervisning. Staten brukar som bekant då dess makt ifrågasätts aldrig hejda sig, inte ens om den har människorna, naturrätten eller historien emot sig.

Santo Domingo, Dom. rep.

En gemenskap som vi aldrig trodde var möjlig

— För mig var det en obeskrivlig känsla av att komma hem
— efter någon timme kändes det som om man aldrig varit någon annanstans än i Santo Domingo.

Rapport: Stina Fridolfsson

Det kändes som om man verkligen fått en rejäl matsäck hemifrån, när vi efter bibelskolans klara undervisning och innerliga syskengemenskap efter avskedsmöten och kärleksoffer lämnade hemlandet. Ledsagade och transporterade ända ned till Bryssel av syskonen Per-Arne och Christina Imsen och Hans och Ann-Margreth Brynte. De skjutsade oss för att besöka trossyskon i kommuniteter i England och Tyskland.

Uppbrottet kändes på något vis inte alls så svårt och brutalt som förra året, då jag efter passkontrollen på Arlanda plötsligt stod helt ensam och skild från syskonen och ensam

kom till New York för att försöka hitta det flyg som skulle föra mig till en väntande Elsa i Santo Domingo.

När jag nu tillsammans med Martin och Tommy satt på flyget över Atlanten och visste att våra syskon från kommuniteten i Island Pond skulle möta oss i New York, kunde jag inte låta bli att tänka på vad Jesus säger i Markus 10:e kapitel: "Sannerligen säger jag eder: Ingen som för min och evangeliets skull har övergivit hus eller bröder eller systrar eller moder eller fader eller barn eller jordagods, ingen sådan finnes, som icke skall få hundrafalt igen: redan här i tiden hus och bröder och systrar

och mödrar och barn och jordagods, mitt under förföljelser, och i den tillkommande tidsåldern evigt liv."

Internationella kontakter

Många av oss som brutit upp ifrån världens sätt att leva och bygga upp sin tillvaro, har fått uppleva hur det blivit ett svalg mellan oss och våra släktingar, eftersom de inte förstått vårt handlande. Nu upplever vi påtagligt hur vi växer samman med syskon av den himmelska släkten. Inom loppet av ett par år har vi fått även internationella kontakter med syskon i andra länder och kontinenter, en djup gemenskap av ett slag man inte

trodde var möjlig.

Vi har kämpat tillsammans med trossyskon i Sverige, delat ljunt och lett, kämpat med problem av alla slag samtidigt som vi vuxit samman i en sann, organisk gemenskap, med en Herre, en tro, ett dop och en Gud. Och genom Guds mirakel har vi nu träffat människor, som genomlidit samma uppbrott på andra sidan jordklotet, samma konflikt med samhället och fått samma underbara gemenskap i en kommitté, där man ständigt var dag prisar Gud tillsammans. Således blir också den gemenskap vi får med dessa syskon så innerlig och självklar, att åtta timmars bilfärd till New York för att hämta oss till en

Pastor Sebastião leder församlingen i bön och lovsång. Längst till höger syns Doris och Ernst Höglander.

Brasilien

100 miljoner i väntan på rättfärdighetsväckelse

Text: Bo M Höglander

Syskonen Ernst och Doris, samt sonen Nils Höglander, utsända av Maranataförsamlingen i Stockholm har fått uppleva hur många dörrar till verksamhet i Herren öppnats.

De är nu bosatta i Bragança

Paulista, där pastor Sebastião F. Magalhaes leder en stor församling inom ramen för den fria väckelse som går under namnet O Brasil para Cristo (Brasilien för Kristus). Broder Magalhaes har tagit emot familjen Höglander

med en öppen famn och de har fått rika möjligheter att tala Guds ord och verka, inte enbart i församlingen i Bragança, men också runt om i det stora distrikt där broder Magalhaes och hans medarbetare under årens lopp grundlagt nya arbeten.

Rörelsen O Brasil para Cristo är i stort sett landsomfattande och uppstod i början på sextio-talet med Manuel de Mello, titulerad *missionário*, som förgrundsgestalt. Man betonade evangelisationen, helbrägdagörelsen genom tron och de troendes frigörelse ifrån bundna och stela mötesformer till spontan lovsång, tillbedjan och ett mötesliv rikt på vittnesbörd.

Skarp kritik

O Brasil para Cristo inte enbart framförde, utan blev genom sin blotta existens en skarp kritik mot de etablerade evangeliska kyrkosamfundet i Brasilien.

Broder Sebastião F. Magalhaes, som verkat i staden Bragança i många år har också en stark social ambition. Han menar att församlingen också bör ta ett socialt ansvar och drev i många år ett hem för föräldralösa flickor. De flesta av dessa flickor är nu vuxna och har bildat familj.

Broder Magalhaes har nu för

avsikt att förfärdiga ett kombinerat missions- och socialt center, med bibelundervisning för evangelister, matbespisning för fattiga i staden, m m.

Detta är en sida som länge försumrats inom den brasilianska kristenheten, där klyftorna mellan rika och fattiga, utbildade och oskolade, samt mellan pastorer, evangelister å ena sidan och övriga församlingsmedlemmar å andra sidan i stort bibehållits inom de flesta församlingar.

Social uppsplätning

Den sociala uppsplätning av människor som förekommer i den profana världen, där medelklassen går till sina badanläggningar, klubbar, o s v och de mindre bemedlade får nöja sig med enklare lösningar, är tämligen konsekvent förverkligad också i det kyrkliga livet, när det gäller den protestantiska och evangeliska grenen av kristenheten. De välbärgade har ofta sin kyrka, som är luthersk, anglikansk, presbyteriansk eller reformert. De fattigare frekventerar andra evangeliska rörelsernas möten, där betoningen i förkunnen ofta lags på helbrägdagörelse, demonutdriving och karismatiska gåvor.

Den starka betoningen på kollekter och offerinsamlingar i

Bilden: Vi, Ernesto, Milagros med mor och far, samt grannens barn.

RAPPORT UTIFRÅN

veckas vistelse hos dem, var ett mycket kärt besvär.

Midnattsropets läsare har redan fått en del skildringar från kommuniteten i Vermont. Man skulle kunna skriva åtskilliga fängslande romaner om de olika syskonen som kommer från skilda trakter. Hur de genom olika skeenden i livet letts till Kristus, och till det totala uppbrott från både samhälls- och kyrkoorganisationer som de gjort. Liksom syskonen i storfamiljerna vi har i vårt eget land. Signalen "Gå ut till honom utanför lägret", har fått konsekvenser efter samma andliga lagar för oss alla. "...redan här i tiden hus och bröder och systrar och mödrar och barn och jordagods mitt under förföljelser..."

Förunderligt! Gemensamma fiender — gemensamma vänner. Gemensamt hat — gemensam kärlek. Det är sannerligen villkor som gjuter oss samman.

Vi tillbringade fem dagar tillsammans med syskonen i Island Pond, där vi blev bjudna till de olika hushållen på både fru-

kostfest och aftonfest i en mycket innerlig måltidsgemenskap. Vi hann även ha tre lektioner med deras ivrigt lyssnande skolungdomar. De ville veta allt om Sverige. Sverige för dem var i stort sett Pilgrimsskolan och Maranata! Och en rysk u-båt de hört talas om skulle finnas där...

Tiden sprang iväg, och på femte dagen kom pastor Gustaf Berglund och hämtade oss i bil. Han emigrerade som 15-årig yngling till det lovande landet i väster. Där nåddes han av Guds kallelse och har sedan större delen av sitt liv byggt upp Guds verk i Vermont. Han var mycket glad att få besök av trossyskon från det kära hemlandet han levat så skild från större delen av sitt liv. I samband med "Latterrain-väckelsen" fick han vara ett väckelsens redskap i både USA och de nordiska länderna.

Så startade vi sista etappen av resan. För mig var det faktiskt en obeskrivlig känsla av att komma hem, när jag från San Juan, Puerto Ricos huvudstad, fick ringa till de trofasta

många av dessa fria grupper skapar misstro och tveksamhet hos många, inte minst som ledarna i dessa för övrigt mycket fattiga grupper lever på en materiell standard, som de flesta i "hjorden" knappast vågar drömma om.

Rättfärdighetsväckelse

Ett nytestamentligt nytänkande, en andlig rättfärdighetsväckelse i riktning mot ett urkristet församlingssliv med *parousi*-perspektivet levande är av nöden i det gamla missionslandet Brasilien, där missionssituationen 1982 är en helt annan än för endast några decennier sedan.

Här skulle brinnande maranata-ungdom, fostrad i ett vardagsliv med försörjning och evangelisation som motiv, kunna göra en insats av oanade mått genom storfamiljer, arbete och ett okonstlat men rikt gudstjänstliv i husförsamlingar. En församling med ett helt eget alfabetiseringsprojekt skulle i sig vara ett stort vittnesbörd om evangelii kraft att överbrygga klyftor och utjamna orättvisor i den kristna församlingen.

Vännerna Höglander ser fram emot att kunna ta emot, vägleda och hjälpa unga syskon som kommer sig kallade att lägga ned sina liv för Kristi sak i Latin-Amerika. Broder och syster

som tar del av dessa rader, bed till Skördens Herre om arbetare till skörden, som sedan länge stått mogen, färdig för avbärning! □

**Adress:
Doris och Ernst
Höglander
Rua da Liberdade 132
12. 900 Braganca
Paulista — S.P.
Brasil**

Emanuel de Mello presenterar Ernst Höglander i hjärtliga och rekommenderliga ordalag.

**Adress:
c/o Curiel
30 de Marzo 98 altos
Santo Domingo, Dom. Rep.**

syskonen i nöd och lust, Ernesto och Milagros i Santo Domingo, och tala om att vi skulle komma om ett par timmar. Milagros gav upp ett riktigt glädjetjut i telefonen.

"Ni kanske inte kan möta oss med så kort varsel? undrade jag. "Oroa dig inte, Stina! Sina syskon hinner man väl alltid med!" utropade hon.

Så kom det sig att vi också i Santo Domingo fick en ankomst omgivna av trossyskon. Sonja och Viveca stod glada, förväntansfulla och solbrända tillsammans med runda och lika glada Milagros, som rann av svett. De trampade otåligt i ankomsthallen medan vi gick genom kontroll och spärrar.

Hemma igen!

Så var vi alltså hemma. Sonja och Viveca hade med trogen assistans av våra kära grannar städat huset, utrotat en massa råttor och planterat grönsaker och blommor. "Välkommen Martin, Tommy och Stina" stod det målat med fin oljefärg på dörren.

Efter någon timme kändes det som om vi aldrig varit någon annanstans än i Santo Domingo. Alltså för mig. Tommy och Martin går fortfarande omkring och tittar på alla träd, blommor, djur och kulturyttringar folk har för sig, allt det som för mig blivit så hemtamt och naturligt.

Just nu avslutar jag den här lilla rapporten i min ensamhet hemma på terrassen. Sonja och pojkarna är i stan för att inhandla hönsnät att inhägna hönsen i. Viveca är i skolan för att idag prestera ett muntligt prov i spanska språket, som hon numera hunnit bli rätt slängder i. Och jag sitter alltså hemma för att äntligen bli klar med första rapporten till Midnattsropet. Fem dagar efter ankomsten!

Vi har haft trossyskon här på köttbullar och pannkaka, vi har sjungit, läst bibeln och bedit tillsammans. Genom Ordets och bordets gemenskap växer vi samman till en syskongrupp; en bas för det budskap Gud vill förmedla de sista, flyende stunderna av vår nådeshushållning: *Maranata!* Jesus kommer snart! Gå ut till honom utanför lägret och bär hans smålek!

Så får vi tillsammans med kämpande trossyskon över hela världen vara med och påskynda hans dags tillkomme.

forts. fr. sid 17

DU GAMLA, DU FRIA

hans barn. De ska nämligen testas av skolstyrelsen, när skolstyrelsen så önskar. Men inte i gymnastik och slöjd förstås, för de ämnena räknas liksom inte.

OM SKOLSTYRELSEN inte tycker att barnen kan någonting, så äger den rätt att beordra föräldrarna att avhjälpa bristerna. Och om barnen då inte kan lite mer nästa gång de testas, så drar skolherrarna helt enkelt in tillståndet för privatundervisning. Och då blir det att knalla till skolan för barnen, om de har lärt sig vägen dit.

Om vissa föräldrar inte vill att deras barn ska gå i grundskolan och då inte heller får tillstånd till privatundervisning men ändå helt sonika tar barnen ur skolan, så smäller det, för de har ju laddat om i kan-slihuset.

Tredskande förälder, du vite får betala, om du håller dina barn hemma från skolan utan lagligt tillstånd. Jodå, skolstyrelsen har rätt att kräva dig på pengar, om du nu skulle ha några, men det har du väl inte. Och gör du inte som skolstyrelsen säger, så anmäler de dig till länsrätten. Och då blir det länsrätten som kräver dig på pengarna, som du inte har. Men eftersom du inte kan betala det vite du får, så vet du hur det går. Ack nej, så illa går det inte, det vore för grymt, tycker utredarna och säger att vitet inte får förvandlas till fängelsestraff. Det vore barbariskt!

Nu har en tredje utredning föreslagit att alla straffsanktioner ska bort från skollagen. Bort med vitet och bort med polishämtningen av barnen som inte går i skolan.

Men som skrivet, är alltså detta förslag under särskild utredning. Utredarna föreslår dock att innan polis kopplas in skall alla tänkbare åtgärder vidtas för att få barnen till skolan. Och då tycker man att det är rimligt att de sociala organen i kommunen kopplas in.

Och då, "Tredskande förälder", behöver du inte ha några bekymmer för dina barns skolgång, det sköter andra om, fosterföräldrarna.

"Latorpsfallet" går nu upp i Svea Hovrätt

□ □ □ "Latorpsfallet" ska snart åter upp i domstolen. Den här gången är det Svea hovrätt, som får ta ställning. Förhandlingarna börjar den 3 mars och kommer att pågå i hela två veckor.

Det var sommaren 1979 som det började. Maranatafolket höll på Latorp utanför Örebro sin traditionella sommarkonferens. En yngre man som anlände till området, började under och mellan mötena uppträda störande och provokativt. Efter flera varningar, beslutade mötesledningen avvisa honom från konferensområdet. Mannen vägrade emellertid lämna platsen. Ett par maranatabroder sökte tala honom till rätta. Han satte sig till mot-

värn och började högljutt skrika och väsnas. Efter att ha övermannats och transporterats in till Örebro, bad han att få övernatta. Dagen efter gick han till polisstationen och anmälde att han hade blivit misshandlad hos Maranata.

Polisen och chefsåklagare Age utförde genast en rask, effektiv, men föga genomtänkt "militär" polisbelägring av konferensområdet med hjälp av helikopter, polishundar, motorcykelpatruller, polisbilar och ett tjugotal civila och uniformerade polismän.

Efter en tid blev det rättgång i Örebro om den påstådda misshandeln. Åhörare upplevde rättgången som "pajasbeto-

Tumult utanför rättegångssalen i Örebro under tingsrättens behandling av "Latorpsfallet". På bilden fångas det ogonblick, då ett vittne anhålls av åklagaren. Detta vittne hade dock inget att berätta i sakfrågan. Och då nu fallet ska upp i Svea hovrätt är vittnet inte ens kallat.

nat löjlig". Två maranatabroder dömdes till bötesstraff. Domen överklagades.

Nu ska alltså fallet upp i Svea hovrätt.

Advokat Lennart Hane har i sin inlägga till hovrätten hävdat, att målet egentligen handlar om chefsåklagare Age mot Maranataförsamlingen. Hane anser, att Age hade

en privat målsättning med polisaktionerna, förhören, anhållandena och tidningsskrivarierna, nämligen att "komma åt och skada en kristen väckelse-rörelse".

De som minns dessa händelser kommer nog även ihåg att chefsåklagare Age gjorde ett offentligt uttalande: "Vi kan inte tolerera att ett samfund

bildar en stat i staten."

Vi får hoppas att Svea hovrätt i motsats till tingsrätten lyssnar till försvarets vittnen, som tvingades tala under ed, och inte bara på åklagaren och målsägaren, som aldrig behövde tala under ed, om vad som hände på Latorp de heta sommarkarna i juli 1979.

Arne Björkman

Arne Imsen blir anmäld för överträdelse mot antidiskrimineringslagen i Norge. Hans grova brott var att han läste högt ur Bibeln, att homosexualitet är synd.

Inget brott mot antidiskrimineringslagen

□ □ □ Yttrandefriheten är räddad i Norge — åtminstone för en tid — sedan de norska myndigheterna lagt ner anmälan mot Arne Imsen för brott mot antidiskrimineringslagen. (Han hävdade Bibelns syn, att homosexualitet är synd.) Detta innebär att man ännu en tid kan predika evangelium i Norge. Även de avsnitt i Bibeln som talar om Sodom och Gomorra.

Vi har i tidigare nummer av tidningen berättat om de tumultartade scener som utspelades i Norge, då Imsen på inbjudan av Pilgrimsfolket behandlade Bibelns syn på homosexualitet. Ett 50-tal homosexuella genomförde då så häftiga och våldsbe- tonade demonstrationer att mötena fick stoppas.

En av demonstranterna var känd stortingsman.

Polisen ingrep emellertid och omhändertog omkring 30 av demonstranterna. Det blev an- tecknade för störande av mötesfriden och vägran att efterkomma polisens order.

Men nu har alltså myndigheterna lagt ner både polisens och demonstranternas anmälningar. Varken Imsen eller demonstranterna har någon rättspåföljd att vänta. Och det bör väl i praktiken innebära att det nu är fritt fram i Norge vågra följa polisens order, i varje fall om man vill störa Pilgrimsfolkets möten. Men det innebär också som sagt att det fortfarande går att förkunna det

kristna budskapet för norrmännen, om inte mötet blir stort av pöbelupplopp förstås. Nu återstår endast Pilgrimsfolkets anmälan mot de homosexuella för störande av mötesfriden.

De homosexuella tänker nu själva föra sin kamp vidare till högre instans av "principiella skäl". De tänker förmodligen inte ge sig förrän yttrandefriheten i Norge är totalt kvävd för alla dem som har annorlunda åsikter än de själva.

Metoderna de använder för att nå sitt diktatoriska mål känner vi alltför väl igen från andra tider och andra politiska system.

AB

forts. fr. sid. 11

DÄR VÄCKELSEN...

om hur det gick för August Nilsson, en av eleverna i Kårsta fria skola under 1880-talet.

August lär ha varit en av de vildaste och oroligaste eleverna, som vardagsskolan dittills hade haft. Lärarinnan — "Tant Ada" som hon kallades — hade inte något hopp om att han skulle bli frälst. Och August förblev vild och orolig under resten av sin skoltid. Så försvann han

ut i livet och så småningom ut i den stora vida världen. Men en dag efter många år och flera världsomseglingar återvände han till Kårsta. Året var 1915 och August var då bosatt i USA men ville för en tid besöka det gamla landet och barndomens hembygd. Hans främsta ärende var emellertid att hälsa på sin gamla lärarinna "Tant Ada" för att berätta för henne att nu hade han blivit frälst genom de Guds Ord hon sådde i hans bar- nahjärta många år tidigare.

Slut

Radio Maranata

DÄR VÄCKELSEN GICK FRAM...

□ Arne Björkman har även producerat ett radioprogram om väckelsen i Roslagen. Programmet består inte av tre delar utan av ett entimmesprogram vilket är inspelat på en kasset.

Innehåll: Den fria väckelsen kommer till Roslagen. Den märklige "Kårstaprästen" som blev mormon. Döparväckelsen uppstår i Kårsta och andra socknar. Kårsta baptistförsamling grundas: samhället i samhället. Baptistiskolan som blev den livaktigaste i landet. Förföljelsen mot läsarna i Roslagen.

□ Sänd mig kassetten mot postförskott 25:- / st

Orderadress:

Klara Toner, Box 344

101 24 Stockholm

Tel. 08-23 52 30

Namn

Bostad

Postadress

Av
Per-Olof Johansson

Jesus har frälst mig!

□ Jag vill berätta för dig om hur jag genom Guds gränslöst stora nåd fått uppleva att bli frälst genom Jesus och fått mina synder förlåtna. Ja, detta är verkligen en stor och underbar nåd. Samma nåd kan även du, min käre okände vän som läser detta lilla vittnesbörd, få erfara, ty Gud är alla goda gåvors givare. Han vill ge dig frälsning, förlåtelse och sin ljuvliga frid helt av nåd.

Det var en kväll i september för ett antal år sedan efter ett SMU-möte i en Missionskyrka i Ljung utanför Herrljunga, som jag blev frälst. Det gick helt lugnt tillväga, när detta under skedde med mig. Varje gång en människa blir frälst, så är det ett under som sker. Jag sade, där jag låg på knä inför Jesus för första gången: "Nu tar jag emot dig som min personlige

Frälsare!" Och där och då blev jag en kristen.

Jesus är den som frälsar syndare, botar sjuka människor, döper dem i Helig Ande och som förlåter oss våra synder. Även du min käre vän kan få uppleva frälsningsundret i ditt liv, och detta nu, och du kan sedan få bli ett redskap för Gud att rädda andra.

Sedan står det i Guds ord, att när man är frälst, så skall man låta döpa sig till Kristus. Tyvärr var jag oförståndig nog att vänta med mitt dop i ungefär fem år sedan jag blivit en kristen. Jag kan dock av egen erfarenhet tala om att det följer underbara välsignelser med dopet.

Även du kan få uppleva nåden att bli både frälst samt döpt till Kristus. Men låt det ske snart, ty Jesu återkomst är nära. □

Så tag nu mina händer

Du som aldrig låter dig betjänas av människohänder,

Inför ditt ansikte med handflatorna uppåt sträcker jag mina händer mot din himmel och beder.

"Käre Jesus: ta emot mina händer i denna gryningens dag, rena, helga dem, ja låt mig av idel nåd få två dem i Ditt renande blod, så de blir välsignade av dig, till välsignelse, för det Du vill att jag skall utföra med dem just idag."

Eva Carlsson

Text:
Gunno
Andersson

Vad är andedopet?

Ett av de första ord man möter i Bibeln är ordet *Ande* (hebr. *rasch* och grek. *pneuma*) "...och Guds Ande svävade över vattnet" 1 Mos. 1:2. — *Gud är Ande* och de som tillbedja honom måste tillbedja i *Ande* och sanning". Joh. 4:24.

Av detta förstår vi dels att Gud är ande, d v s Gud har ej en fysisk kropp, men väl vilja, känsla och förstånd. Att Gud är ande innebär vidare att *Han ej är begränsad* i fråga om tid, rum och/eller materia, vilket vi i alla dessa stycken är.

Vi förstår vidare att Gud inte endast är ande, utan att det finns en s k Guds Ande. Självklart är det ingen väsensskillnad mellan att Gud är en ande och Guds Ande, utan det ena gäller konstitutionen och det andra gäller funktionen.

Människan skapades till Guds *avbild* i intellektuellt, moraliskt och andligt avseende. Detta skedde genom en skapelseprocess då Gud tog av markens stoft (adama) och danade (jasar) människokroppen. Sedan inbläste Gud *livsande* i människans näsa, och så blev människan (adam) en *levande varelse* med själ. Själens blev till i samma stund som det gudomliga och det materiella (jordiska) möttes i människokroppen. Själens skulle vara och är förbindelselänken mellan anden och kroppen, mellan det gudomliga och det jordiska. Men p g a synden (olydnaden) skildes anden från kroppen/själens. Människans ande dog (skildes) ifrån Guds Ande. Detta innebar andlig död (skilsmässa). Andligt liv innebär följaktligen att Guds Ande åter kommer in i en människa. Bibeln kallar detta *pånyttfödelse*, eller uttryckt m a o Guds Ande meddelar andligt liv = gemenskap med Gud. Detta blev möjligt genom Jesu död och uppståndelse.

□ □ □

När Jesus sedan undervisade sina lärjungar innan sin uppräckelse sade han: "...när den helige Ande kommer över eder, skall ni bli mina vittnen i Jerusalem..." (Apg. 1:38)

I Apg. 2:1-21 skildras dessa unika händelser. Petrus förklarade vidare i vers 33: "Och sedan Jesus genom Guds högra hand har blivit upphöjd och av Fadern undfått den utlovade helige Anden, har han utgjutit, vad ni här ser och hör..."

Lärjungarna hade blivit uppfyllda av den helige Ande (Apg. 2:4) och började sedan att tala olika tungomål (språk) allt eftersom Anden ingav dem att tala.

□ □ □

Detta händelseförlopp undervisar oss också om att det fanns ett tecken på att andeuppfyllelsen hade ägt rum. Tecknet var just tungotale!

Varför? För det första som upplysning att Jesu offer på Golgata hade godkänts i himlen (Apg. 2:36), men kanske framförallt för att lärjungarna skulle veta och vara helt förvissade om, att det Jesus hade sagt, *verkligen hade skett*.

Tecknet är inte oväsentligt, utan i 1 Kor. 14:2,4 ser vi att Gud ger oss ett vapen att använda i bönekampen och ett medel till personlig uppbyggelse.

Det väsentliga är vad tecknet är beviset på: Guds Ande meddelar kraft. Kraft att vara ett vittne för Jesus. Denna kraft/energi finns inte där sedan för alltid, vad som än sker, utan i den följande händelseutvecklingen ser vi att lärjungarna gång på gång behövde åter uppfyllas av den helige Andes kraft. Se Apg. 4:31; 7:55; 8:15-19; 9:17-18; 10:44-48; 15: 7-8; 19:1-6, m fl bibelställen!

□ □ □

Som ett led i församlingens uppbyggande ger Gud andliga gåvor, som alltså skall användas i, av och genom församlingen.

Dessa andliga gåvor finns uppräknade i 1 Kor. 12:4,7-11 och Paulus säger i 1 Kor. 14:1 att vi skall vara ivriga och angelägna att få tag i och utrustas med dessa andliga gåvor, just för att församlingen skall kunna byggas upp och bli en sann och verklig maktfaktor i tiden, i samhället och i den andliga världen, enl. Efs. 6:10-20.

LOTS HUSTRU

hon inte ha sett på sin man för att se hur det skulle gå med honom? Nej, hon såg sig tillbaka. Vad var det hon var så fångad av? Vad var det hon tänkte på, ja, vad hade hon kunnat tänka på med sina döttrar i Sodom? Hon borde ha gjort allt hon kunnat göra för att få dem vidare, men hon såg sig tillbaka.

Så plötsligt var hon en saltstod, ett monument över otrons fruktansvärda realitet. Det hon hade levt för i staden, hade slutligen fångat henne. Hon blev det hon egentligen redan var. I Sodom och Gomorra var hon livlös. Hon kunde inte förmedla vare sig liv, tro, kraft eller livshopp till sina barn.

Lots hustru förvandlades till ett tomt substanslöst skal. Hela det förgångliga och fördärvliga liv, som fanns inne i staden, tog synlig gestalt i hennes person, då hon stelnade i sina former.

Vi kommer aldrig igenom om inte mödrarna blir väckta. Jag frågar dig mor, hur är det med ditt förhållande till Gud? Vakar du över barnen i dina förböner? Är du angelägen om att de skall bli döpta i den heliga Ande? Börjar du tidigt undervisa dem i Guds Ord? Vagar du vara omodern och leva ut Gudsrikets liv i protest emot allt annat i tiden? Vagar du?

Hur skall Guds församling komma vidare, om det inte finns mödrar som känner för sina barn, så att de inte i första hand tänker på att förse dem med kläder,

bostäder, skor, leksaker, nöjen eller förströelser, utan får dem fram till liv i Gud och sedan vakar över deras andliga hälsa.

Sista tidens kvinna

Kom ihåg Lots hustru! Vad Jesus ville säga, var att Lots hustru utgjorde prototypen på den sista tidens kvinna, mor och maka. Hon var lättsinnig, förlackad, ytlig, materialistisk, uppslukad av föreningsliv och intressen, ja, uppslukad av allt annat än omsorgen om sin egen livsfrukt.

Lots hustru är den mor som, när dagen är inne då hon skall försöka få de sina ut ur det inferno som håller på att bli deras slutliga öde, själv inte förmår rädda sin egen själ.

Vi måste få en helgelseväckelse på familjelivets område. Hur står det till egentligen med mödrarna ifråga om gudsöverslåtelse och böneliv? Är de med och stöder och hjälper till i församlingen?

Vi behöver inte följa Lots hustru. Vi kan följa Lois eller Eunice. Vad de hade för inflytande kan vi läsa om i Paulus brev till den unge Timoteus. Om honom står det: "Du känner från barndomen de heliga skrifter." I grundtexten står det: "Du känner från tiden efter amningen de heliga skrifterna."

Amningen höll på ända upp till tre års ålder. Ända från den tiden inpräntades alltså Guds Ord i den unga barnasjäl. I stället för att som nu skicka barnet till barndaghem eller andra institutioner, tog mormor hand om dem tillsammans med en gudfruktig mor. De månade om med sitt liv som insats för att barnen skulle bevaras och inte gå förlorade.

Må Gud hjälpa oss inse vad väckelse innebär! Väckelse är inte bara att busarna blir frälsta ifrån alkoholism och narkomani. Det är inte bara att människor blir bötade från sjukdomar och befriade från laster och problem. Det innebär att Guds folk i handling avskiljer sig för Herrens räkning. Det är trots allt också det viktiga.

Det finns sanna ideal

Kom ihåg Lots hustru, du mor och maka, men vet att det också finns sanna ideal! Lyssna inte på alla de svärmiska karismatiska andar, som flyger omkring som dagfjärilar för att slå sig ner, där de tror sig kunna tillgodose sina ytliga behov. Tänk på Lois och Eunice, som började en metodisk undervisning av barnen för att leda dem rätt. Det skedde inte i skolform, men genom att de själva blev kristusbrev, som barnen kunde läsa i hemmet!

Vad var det alltså som gjorde att de förr i tiden hann med så mycket som vi idag inte hinner? Den egentliga orsaken var ett de hade lärt sig andlig koncentration. Förutsättning för det var i sin tur ett metodiskt böneliv. Genom bön lärde de sig koncentration, och genom Guds Ord lärde de sig att välja rätt väg. Därigenom leddes de in i ett minimum av svårigheter. De fick alltid använda sina gåvor i meningsfulla sammanhang och slapp de krångliga situationer som vår ytlighet skapar. Av meditation, eftertanke och koncentration i bön fick de den kraft de behövde.

Syskon, låt oss avskilja oss för Herrens räkning! Det är vår enda möjlighet att vinna våra barn för himmelen.

GUSTAF BERGLUND

min fråga. Frågan hade två huvudtankar. De var tagna från Joh. 4:34-35. Jesus talar om att göra Guds vilja och att fullborda hans verk. Han talar om skördetiden, och att tälten vitnar till skörd. Jag försökte tillämpa detta på förhållandena i Sverige; att Sverige var ett stort missionsfält.

Tydligt har många sett det så, genom att kommunismen, katolicismen, Jehovas vittnen, mormoner och sjundedagsadventister bland många andra kommer till Sverige med sina läror och missionärer. När jag kom över med båt, var det åtta stycken unga män från mormonkyrkan i Amerika som skulle över till Sverige och missionera. Vi har något att lära av de här olika rörelserna. Jag framförde en fråga om vi satsar lika mycket på vad vi tror och predikar, som dessa missionärer gör. Är vi riktigt så energiska och aggressiva som vi skulle kunna vara? Har vi den eld och

hängivenhet som vi borde ha; som vi kanske haft en gång?

Sorglig erfarenhet

Jag talade om dessa saker, men medan jag gjorde så, var det en av bröderna som satt på estraden bakom mig tillsammans med andra bröder, som ganska tyst sade åt mig: "Nu får du sätta dig ner broder; sluta nu!" Jag visste knappt vad jag skulle göra. Jag sa: "Kanhända jag har formulerat ämnet fel, och därför får jag inte fortsätta?" Så måste jag alltså sätta mig ner innan jag hunnit igenom ens halva ämnet jag tänkt behandla. Och det var ju en mycket sorglig erfarenhet.

Jag har undrat mycket över varför jag blev stoppad. Kanske man blev förnärad över att jag gjorde en tillämpning där jag utmålade Sverige som ett missionsfält? Jag hade också sagt att "ni svenskar har det så gott på alla sätt och vis, så ni behöver inte Gud. Därför oroar ni er inte så mycket om själars frälsning, och vad som ska hända i fortsättningen". Kanhända detta var orsaken till att jag

blev nedstygad. Naturligtvis var jag mycket besviken över denna utveckling. Måhända den berodde på högmod och likgiltighet. Visst hade jag hört talas om att den väckelse man märkt under femtio-talets början i Sverige hade avtagit, men jag kunde inte riktigt förstå varför.

Endast en av bröderna kom sedan till mig och beklagade att man behandlat mig så oförskämt, när jag nu dessutom kom ända från Amerika. När det gällde de samlade vännerna, kände jag det dock mycket öppet att tala. Det var alltså ledningen som stängde för mig.

Det är med ett stänk av vemod och smärta den gamle troskämpen och predikanten skildrar sina upplevelser genom åren. Han har fått bygga upp ett underbart Guds verk i Amerika, och en stark och livaktig församling i den vackra kyrka Gustaf Berglund egenhändigt konstruerat, är ett talande vittnesbörd om lång och trogen tjänst. Men att väckelsen var så underbart anade i början av femtio-talet i det kära fosterlandet skulle få kvävas i sin linda på det sätt som skedde, var en

smärtsam erfarenhet som satt djupa spår. Gustaf Berglund kom till hemlandet som en underbar väckelses representant. Och han behandlades som sådan...

Det är förunderligt med väckelsefolket. De förenas genom att vara gripna av samma kärlek till Guds verk, samma längtan efter mera uppenbarelse, hängivenhet för självavinnande och mission, ja, av kärlek till väckelse. Och de finner varandra genom just denna gemensamma kärlek. Det blir samma klang och ton i förkunnelsen och samtalen.

Vi är glada och tacksamma för den värdefulla gemenskap vi får äga med Herrens tro tjänare. Och det gäller att föra vidare arvet, uppenbarelsen och elden!

ANSLAGSTAVLAN

När? Var? Hur?

när jag kontakt med församlingar och grupper i landet. Här är en sammanställning av:

- Radio Maranatas sändningstider
- Mötestider
- Adresser och telefon
- Övrig verksamhet

STOCKHOLM

Maranataförsamlingen, G:a Brog. 27, Stockholm
Mötestider: Tisd 19.30 Bibelstudium • Onsd 19.30 Väckelsemöte • Lörd 19.30 Bön • Sönd 11.00 Predikan, 19.00 Väckelsemöte (Se annonser i Dagens Nyheter)

Postadress: Box 344, 101 24 Stockholm

Postgiro: 44 10 05 - 6

Telefon: 08 - 23 52 30

Radio Maranata, Stockholms City, 88 MHz: Tisd 8.30 - 8.45 • Tors 8.30 - 9.45, 20.30 - 21.00 • Fred 20.30 - 21.00 • Lörd 22.30 - 23.00 • Sönd 23.30 - 24.00

Postadress: Box 344, 101 24 Stockholm

Telefon: 08 - 23 52 30

Radio Maranata, JÄRVA, 91,2 MHz: Månd 23.00 - 24.00 • Tisd 14.00 - 15.00 • Lörd 20.30 - 21.30 • Sönd 10.30 - 11.00, 17.00 - 17.30

Postadress: Flyttblocksvägen 14, 161 70 Bromma

Midnattsropet, Box 344, 101 24 Stockholm

Postgiro: 48 64 65 - 8

GAMLA BRO, Gamla Brogatan 27, Stockholm

Gamla Bro servering, **Pilgrimshem** hotell, **Klara Toner** bok- och musikshop, **Studio** för närradio, **Pilgrimsboden** second-hand shop

Postadress: Box 344, 101 24 Stockholm

Telefon: 08 - 23 52 30 (vx)

Pilgrimstryck: Holbergsg. 108, 161 57 Bromma

Telefon: 08 - 37 00 38

PILGRIMSHEN

i Stockholms city

5 min från Centralen

BO BRA * ÅT GOTT

i lugn och trivsamt miljö
rök- alkohol och drogfritt

Gamla Brogat. 27

Tel. 08-23 52 30

ESKILSTUNA

Mötestider: Tisd 19.30 Bibelstudium • Sönd 19.30 Väckelsemöte • Västra Storgatan 3

Adress: Björkdahlsvägen 5, 633 69 Eskilstuna

Telefon: 016 - 257 40

Radio Maranata, 92,7 MHz: Månd - fred 09.00 - 10.00, Månd o. onsd 20.00 - 21.00

Postgiro: 88 88 56 - 2

Telefon: 016 - 25 740

Nytt & Begagnat, Gillbergavägen 25, Eskilstuna

OFFENSIV i Stockholm

2 - 4 feb, 8 - 11 feb

- Evangelisation
- Väckelsemöten
- Seminarium
(aktuellt om församlingen och rättsutvecklingen i samhället)

Lokal: Gamla Bro, G:a Brog 27

Tel: 08 / 23 52 30

JÖNKÖPING

Post- och besöksadress: Park Hotell, Kyrkogatan 6, 552 55 Jönköping eller Storfamiljen, Kortebovägen 49, 564 00 Bankeryd

Telefon: Park Hotell, 036 - 11 19 95, Storfamiljen, 036 - 787 49

Radio Maranata, 98,5 MHz: Månd 19.00 - 19.45, Tisd, tors, fred, sönd, 20.30 - 21.30

På turkiska: Onsd 20.30 - 21.00 • Lörd 19.00 - 20.00

Telefon: 036 - 12 12 08

Park Hotell, Kyrkogatan 6, 552 55 Jönköping

Telefon: 036 - 11 19 95, 11 19 96

Välkommen att bo på

**PARK
HOTELL**

Kyrkogatan 6, Jönköping
(Mitt emot Rådhuset)

**Enkelrum 95:-
Dubbelrum 135-145:-**

Rök- alkohol- och drogfritt!

Tel. 036 - 11 19 95, 11 19 96

Vårkonferens i Örebro

5 - 7 mars 1982

Fredag 5:e mars

Kl. 16.00 Väckelse o. opinionsmöte
Kl. 19.30 Väckelsemöte

Lördag 6:e mars

Kl. 11.30 Möte på Stortorget
Kl. 16.00 Informationsmöte
Kl. 19.30 Väckelsemöte

Söndag 7:e mars

Kl. 11.00, 15.00 och 19.00 Väckelsemöten

Mat och logi kan ordnas genom församlingen.

För närmare information, skriv till:
Maranata-församlingen
Järntorgsgatan 7
703 61 Örebro

ÖREBRO

Maranataförsamlingen, Post- och besöksadress: Järntorgsgatan 7, 703 61 Örebro eller Humlegården, Latorp, 710 15 VINTROSA

Mötestider: Tisd 19.30 Bibelstudium • Lörd 19.30 Bön • Sönd 15.00 o. 19.00 Väckelsemöten (Annonser: Lörd i Nerikes Allehanda)

Postgiro: 37 50 50 - 2

Telefon: 019 - 964 72

Lilla Bageriet, Kristinagatan 10, Örebro

Telefon: 019 - 11 44 19

MALMÖ

Mötestider: Tisd 19.30 • Lörd 19.30 • Sönd 11.00 o. 19.00

Besöksadress: Truedstorp S 28, 260 51 Ekeby

Telefon: 042 - 77 682

Postgiro: 58 32 01 - 9

Radio Maranata, 90,2 MHz: Tisd - fred 10.00 - 11.00, Månd - tors 19.30 - 20.30

Telefon: 040 - 15 77 71

Bellevuebageriet, närbutik, servering: Geijersg. 55, Malmö

Telefon: 040 - 15 77 77

Bellevuetryckeriet: Vittskövlegat. 19, Malmö

Telefon: 040 - 15 77 77

GÄRDSHYTTAN

Mötestider: Tisd 19.30 Bibelstudium • Lörd 19.30 Bön- och bibelstudium

Post- och besöksadress: Gärdsbyttans Gård, 696 02 Hammar

Postgiro: 43 29 81 - 9

Telefon: 0583 - 707 00, 707 62 (kontoret)

Pilgrimshem, Gärdsbyttans Gård, 696 02 Hammar

Telefon: 0583 - 707 00

GÖTEBORG

Mötestider: Tisd 19.30 Bibelstudium • Lörd 19.30 Bön • Sönd 15.00 Väckelsemöte

Post- och besöksadress: Lilla Rivojördsgratan 3, 317 23 Göteborg

Postgiro: 41 43 63 - 2

Telefon: 031 - 53 72 76

Radio Maranata, 94,9 MHz: Tisd o. tors 12.00 - 13.00, Onsd 22.00 - 23.00, Fred 19.30 - 20.30, Lörd 16.30 - 17.00

Telefon: 031 - 22 52 80

Pilgrimshem, Lilla Rivojördsgr. 3, 317 23 Göteborg

Telefon: 031 - 53 72 76

SANDVIKEN

Radio Maranata, 90 MHz: Tisd o. tors 19.00 - 20.00

Telefon: 026 - 25 28 18

UMEÅ

Postadress: Box 238, 901 05 Umeå

Radio Maranata, 89,8 MHz: Månd 8.30 - 9.30, 20.00 - 21.00, Tors 20.00 - 21.00, Sönd 12.30 - 13.30

Telefon: 090 - 19 11 44

OSLO

Mötestider: Tisd o. torsd 19.30 Bibelstudium • Lörd 19.30 Väckelsemöte • Sönd 11.00 Pred, 19.00 Bön

Post- och besöksadress: Maridalsveien 323 C, Oslo, Norge

Telefon: 00947 - 222 82 80

Pilgrimshem, Maridalsveien 323 C, Oslo

Telefon: 00947 - 222 82 40

Vägen till Fadern

Jesus sade: "Känn ingen oro. Tro på Gud, och tro på mig. I min faders hus finns många rum. Skulle jag annars säga att jag går bort för att bereda plats för er? Om jag nu går bort och bereder plats för er, så skall jag komma tillbaka och hämta er till mig, för att också ni skall vara där jag är. Och vägen dit jag går, den känner ni."

Tomas sade: "Herre, vi vet inte vart du går. Hur kan vi då känna vägen?"

Jesus svarade: "Jag är vägen, sanningen och livet. Ingen kommer till Fadern utom genom mig. Om ni har lärt känna mig, så skall ni också lära känna min fader. Ni kän-

ner honom redan nu och ni har sett honom."

Filippos sade: "Herre, visa oss Fadern, det är nog för oss."

Jesus svarade: "Så länge har jag varit tillsammans med er, och ändå känner du mig inte, Filippos? Den som har sett mig har sett Fadern."

De ord jag säger er, dem talar jag inte av mig själv; Fadern är i mig och utför sina gärningar. Tro mig när jag säger att jag är i Fadern och Fadern i mig.

Om ni ber om något i mitt namn, skall jag göra det."

Johannes